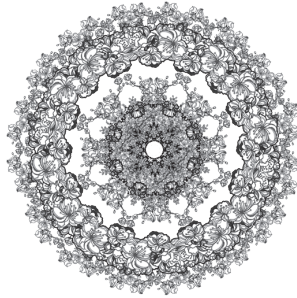


บทที่ 1

ผู้เฒ่า



ตั้งแต่ล่าลาเพื่อนฝูงเพื่อออกเดินทาง จนบัดนี้ก็ครึ่งปีแล้วที่ไ้
รอนแรมไปยังเมืองต่างๆ เพื่อตามล่าหาชายในฝัน ทว่ายอดบุรุษในแผ่นดิน
ไ้จะมีคาชชั่น ขนาดคนใจจันว่าหล่อเหลาราวกับรูปสลัก ก็ยังไม่ต้องตา
เท่าบรรดาคองค์ชายของเจียงเฉิง ถึงกระนั้นไ้ก็ยังไม่ถอดใจ ยังเดินทาง
ตามหาเนื้อคู่ต่อไปด้วยใจจดจ่อ

ในการเดินทางครั้งนี้ นอกจากท่องเที่ยวเพื่อทำตามฝัน ไ้ยังมีหน้าที่
คุ้มกันขบวนสินค้า และเป็นตัวแทนบิดาไปคารวะผู้อาวุโสในยุทธภพ ไ้
รับผิดชอบงานส่วนนี้ได้ดี แม้บางครั้งจะก่อปัญหาโดยไม่ตั้งใจ ก็มีหยาง-
เจี้ยนคอยช่วยเหลือ รวมถึงมีไ้ป้อวีเป็นฝ่ายสนับสนุน ทำให้การเดินทาง
ไม่ขรุขระนัก

คณะของไ้เดินทางลงได้มายังแคว้นซัวหวงเมืองขึ้นของเจียงเฉิง
เพื่อส่งสินค้า จากนั้นไปหนึ่งโจวและโจวเหลียนเพื่อหาของกลับไปขาย
สองแคว้นนี้ห่างจากเจียงเฉิงไม่มาก ปัจจุบันมีการกระทบกระทั่งเรื่อง
ดินแดนอยู่บ้าง แต่ไม่หนักหนาถึงขั้นกลายเป็นสงคราม

เมื่อพวกพ่อค้าได้ของครบตามต้องการ หยางเจี้ยนกับไปหลินก็แยกตัวมาขึ้นเรือ เดินทางผ่านทะเลจนใจไปขึ้นฝั่งที่แคว้นหางเพยเพื่อคารวะผู้อาวุโสพรรคกระเรียนทอง เสร็จแล้วเดินทางไปพบคนอื่นตามลำดับรายชื่อ ผู้อาวุโสส่วนใหญ่มักเ็นคู่ต้อนรับอย่างลูกหลาน บ้างก็รังควาให้อยู่นานๆ เพื่อแลกเปลี่ยนวิทยายุทธ์กับศิษย์ในสำนัก หากเป็นเช่นนี้ต่อไป กว่าจะเยี่ยมเยือนครบทุกท่านคงย่างเข้าฤดูหนาว

หยางเจี้ยนทราบล่วงหน้าว่าต้องเป็นอย่างนี้ จึงย้าให้เตรียมเครื่องนุ่งห่มกันหนาวมาด้วย ทว่าไปไม่ถึงยังไม่ทันเปลี่ยนสีก็มีสารจากประมุขมู่สั่งให้ทุกคนเร่งกลับหุบเขาหิมะโดยด่วน ไบ่ निकได้ว่าช่วงหลังมารดาสุขภาพไม่แข็งแรง เลยคิดเองเออเองว่าท่านแม่ล้มป่วย ลูกกตัญญูรีบควมามามาแบบไม่พัก ที่ไหนได้กลับกลายเป็นอย่างอื่น

ช่วงที่ไปออกเดินทางมีชายหนุ่มถึงสามรายมาแสดงเจตจำนงอยากเป็นเขยสกุลมู่ มู่อีเทาปฏิเสธทันทีเพราะมีว่าที่เขยขวัญอยู่ในใจแล้ว ผู้มาสู่ขอรายแรกยอมตัดใจ ส่วนอีกสองคนระบุชัดเจนว่าไม่ได้มาสู่ขอไปหลิน แต่ต้องการตัว 'ไป้อวี่'

อีเทาแทบหงายหลังคิง เมื่อได้ยินว่าคบคิดแห่งหนึ่งโจกกับท่านชายแห่งใจเหลียนต้องใจบุตรชาย ท่านประมุขเสียเวลาพูดคุยกับทั้งสองอยู่นาน กว่าจะทราบวาท่านชายเข้าใจผิดว่าไป้อวี่เป็นสตรี เมื่อรู้ความจริงชายหนุ่มก็ไม่คือร้น เขากล่าวขออภัยและกลับไปด้วยความอับอาย แต่ทางท่านคบคิดก็ยังยืนกรานหนักแน่น ว่าปรารถนาจะให้บุตรคนที่ห้าของประมุขมู่แต่งเข้าบ้านในฐานะภรรยาเอก

อีเทาโกรธมากเมื่อได้ฟังคำพูดบัดสีผิดขนบ ไม่เพียงไล่ตะเพิดออกจากหุบเขาหิมะ ยังส่งคนตามไปสั่งสอน ฐูให้ปิดปาก หากเรื่องนี้แพร่พรายออกไป แล้วสกุลมู่ต้องกลายเป็นตัวตลกในยุทธภพ พรรคเทพสวรรค์ขอสาบานด้วยเกียรติว่าจะกู้ศักดิ์ศรีคืนมาด้วยเลือด เมื่อเห็นคมดาบส่องประกายแวววาว ความรักตัวถ้วตายก็เข้ามาแทนอารมณ์คลั่งรัก คบคิดบ้ากามจึงยอมขอขมาและเลิกราไปในที่สุค

หลังจัดการคนที่มาสู่ขอเสร็จ ท่านประมุขก็หันมาจัดการลูกชาย ตัวคือ อี้เทาถือคติไม่มีเหตุยอมไม่มีผล จึงเรียกมาสอบถาม ไปอวีเรียน บิดาตามตรงว่า ที่มีคหบดีมาหลงรักเป็นโชคร้าย แต่เรื่องท่านชายแห่ง โจวเหลียน คนมีส่วนผิดอยู่นิดหน่อย

เมื่อคราวไปถึงโจวเหลียน มีคนมาทำประลองเพราะได้ยินชื่อเสียง ด้านวิทยายุทธ์ของคนพรรคเทพสวรรค์ ชายคนนี้ต้องการสู้กับไปอวี แต่หยกน้อยมีดีแค่หนึ่งแง่ เพื่อไม่ให้ชื่อเสียงพรรคต้องมัวหมองจึงสลับตัวกับพี่สาว แล้วให้ไปหลินไปสู้แทน สู้เสร็จก็เที่ยวเปลี่ยนชุดก็เลยเดินเล่นในเมืองทั้งแบบนั้น ทำให้ได้พบกับท่านชายแห่งโจวเหลียน

อี้เทาทราวลูกเสียงดังลั่นว่าทำอะไรไม่คิด เรื่องแต่งหญิงนำโมโหระดับหนึ่ง แต่ที่ทำให้โกรธมากคือบุตรชายใช้แผนสกปรก เกิดเป็นขว- ยุทธ์เมื่อถูกทำประลองก็ต้องรับคำท้า ค่อให้พ่ายแพ้ก็ยังคงไว้ซึ่งเกียรติ พฤติกรรมขลาดเขลาของไปอวีสร้างความอับอายให้สกุลมู่เป็นอย่างยิ่ง อี้เทาจึงลงโทษบุตรชายด้วยการให้ออกอาหารเจ็ดวัน ระหว่างนั้นต้องคุกเข่าหน้าป้ายวิญญาณบรรพชน ห้ามแอบหนีไปหรือเล่นลูกไม้เด็ดขาด มิฉะนั้นจะตัดพ่อตัดลูก

ไปสงสารน้องชาย แต่พอจะช่วยพูคให้ พี่ใหญ่ก็ดึงตัวออกมาด้านนอก ไปเจียนบอกว่าท่านพ่อยังโกรธมาก คงไม่ยอมฟังใคร อีกทั้งไปหลินยังเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด พูคไปไม่เพียงแต่ไปอวีจะถูกเพิ่มโทษ ไปหลินอาจโดนทางเลขไปด้วย ปลอ่ยให้ไปอวีถูกขังไปอย่างนั้นดีแล้ว จะได้สำนึกแล้วหัดสู้คนบ้าง

"พี่ใหญ่ใจร้าย เข้าไปขอให้ท่านแม่ช่วยก็ได้" โบ๊ว่า ทุกคนต่างรู้ว่าท่านพ่อยอมอ่อนให้ท่านแม่เสมอ

"ท่านแม่ไปเยียมท่านยายที่ทรงซิง อีกเป็นเดือนกว่าจะกลับ"

ไปทำหน้าที่ผัดหวัง พี่ชายจึงปลอบว่าไปอวีหาทางเอาตัวรอดได้อยู่แล้ว ปลอ่ยไว้อีกสักสองสามวัน รอท่านพ่อใจเย็นลงจะช่วยพูคให้

"เจ้าไปพักผ่อนเสียเถอะ เดินทางมาเหนื่อยๆ"

ไม่ทันที่ไ้จะทำตามคำสั่ง พี่ชายคนรองก็เดินเข้ามาหาพร้อมกับ
โอบบ่าพาตัวหยางเจี้ยนมาด้วย

"พี่ใหญ่ ข้าพคุณั้นพี่มาแล้ว พวกเราไปหาที่ดื่มกันเถาะ"

ไปหลงมักจะล้อว่าพี่ใหญ่เป็นคู่หมั้นของหยางเจี้ยน เพราะก่อน
ทั้งสองคนจะเกิด ท่านแม่กับหวงฮูหยินได้หมั้นหมายเด็กทั้งสองคนไว้
น่าเสียดายว่าเกิดมาเป็นผู้ชายทั้งคู่ ก็เลยตั้งชื่อให้พ้องกันแทน โดยใช้คำว่า
'เจี้ยน' ที่หมายถึงกระบี่ เป็นชื่อพยางค์ที่สอง

"หยางเจี้ยนเพิ่งกลับมา เจ้าก็รีบกวณเขาแล้ว" ไปเจี้ยนเอ็ดน้อง

ไปหลงหัวเราะอย่างไม่กลัว ก่อนจะตรงมาลากพี่ชายให้ตามมา
ด้วยอีกคน ไปเจี้ยนขึ้นตัวพอเป็นพิถี ก่อนจะเดินตามแรงดึงไป เขาไม่ได้
เจอหยางเจี้ยนมาเกือบปี ได้ร่ำสุรากันบ้างก็ไม่เลว

"เจ้าก็มาด้วยกันสิไปหลิน ไปหูกำลังทำกับแกล้ม มีของอร่อย
เยอะแยะ" ไปหลงชวน

อาหารฝีมือพี่สามนับว่าน่าสนใจ แต่ไ้ส่ายหน้าปฏิเสธ คนชวน
เห็นดังนั้นก็ไม่เคย้นเคยอ แต่ไหนแต่ไรมา นางไม่เคยมาร่วมดื่มกับ
พวกเขาอยู่แล้ว

ไ้แอบกลืนน้ำลายลงคออย่างเปรี้ยวปาก เขาอยากกินของอร่อย
ใจจะขาด แต่ต้องทนผืนไว้เพราะปมในใจที่มีมาแต่เก่าก่อน

ในโลกนี้ไปหลินมีพี่ชายกับน้องชายอย่างละสามคน ไ้ไม่มีน้อง
แต่มีพี่ชายสามคนเหมือนกัน ความสัมพันธ์ของเขากับพวกพี่ๆ ก่อนข้าง
แย่ สาเหตุเกิดจากที่บ้านปลูกฝังว่าลูกผู้ชายต้องทำตัวให้สมชาย ห้าม
สะตึสตะคั่งอ่อนปวกเปียก พวกพี่เลยมักลงมือลงไม้สั่งสอนเวลาที่ไ้แสดง
จริตอย่างผู้หญิง พอโตขึ้นแยกบ้านแล้วเปิดตัวเต็มทีว่าเป็นสาวประเภท
สอง พวกพี่ก็ยิ่งเกลียด มองว่าไ้สร้างความเสื่อมเสียให้วงศ์ตระกูล
ไม่เพียงเย็นชาใส่ยิ่งกว่าเก่า แม้แต่ตอนพ่อป่วยใกล้เสียชีวิตยังไม่ยอมแจ้งข่าว

ปมนี้นี่ยังรากลึกในใจไ้ แม้จะอยู่ในร่างไปหลินซึ่งเป็นพี่รักของ
พี่ๆ ไ้ก็ยังกังวล กลัวว่าหากพุดอะไรผิดจะถูกเกลียด จึงถอยห่างวงสุรา

เวลาคุยกับพวกพี่ชายจะเก็บปากเก็บคำ พอไม่ได้เป็นตัวของตัวเองมันก็ อึดอัดกับตัวเอง เป็นเหตุให้เผลอเว้นระยะห่าง ที่น่าตกคือแทนที่ความสัมพันธ์ของไป๋หลินกับพวกพี่ชายจะแย่ลง คนอื่นกลับมองว่านางทำตัว สนิทสนมกับพี่น้องมากขึ้น เพราะแต่เดิมไป๋หลินเป็นคนพูดน้อย วันๆ เอาแต่ฝึกวิทยายุทธ์ ไม่ค่อยพบปะสังสรรค์กับใคร

ไป๋กลับไปที่ห้องแล้วทิ้งตัวลงนอน หลับไปสองชั่วยาม น้องชายคน เล็กก็มาเคาะประตูปลุก ไป๋ซานไม่ได้มามีมือเปล่า เด็กหนุ่มยกสำรับอาหาร ถาดใหญ่มาให้ด้วย ปกติหน้าที่นี้เป็นของสาวใช้ การที่ไป๋ซานมาเองย่อม มีเหตุ แต่ไป๋กลับไม่ใส่ใจถาม เนื่องจากความสนใจขณะนี้อยู่ที่ยาเนื้อทอด แสนอร่อย ไป๋ใช้มือหยิบเข้าปากโดยไม่สนใจมารยาททันที

"สุดยอด! รสชาติแบบนี้ฝีมือพี่สามแน่ๆ เจ้าช่างรู้ใจข้าเสียจริง"

ไป๋เคี้ยวไปเอามือกุมแก้มไป เนื่องจากรสชาติแล้วต่างๆ เอาไปทอด กรอบ เข้ากันได้ดีกับเครื่องย่ำรสจัดและผักคองหวานอมเปรี้ยวที่เสริม เข้าไปเพื่อตัดรส

ไป๋ซานยิ้มขณะมองพี่สาว เด็กหนุ่มปล่อยให้นางสำราญกับอาหาร โดยไม่ขัดจังหวะ กินเสร็จแล้วค่อยพูดธุระ

"พี่สี่บอกข้าได้ไหมว่าทำไมพี่ห้าถึงถูกลงโทษ"

"ท่านพ่อหงุดหงิด เพราะมีผู้ชายมาสู่ขอหยกน้อย"

ไป๋ซานหัวเราะลั่นเมื่อได้ฟัง สมัยยังเด็ก พวกเพื่อนๆ มักหยอกเขา ว่ามีพี่ชายคนสวย แต่ไม่คิดฝันว่าจะมีคนหาญกล้าส่งพ่อสื่อมาสู่ขอพี่ห้า จริงๆ

"เรื่องนี้ข้าก็ได้ยินมาบ้าง แต่ไม่น่าจะมีเท่านี้ใช้ไหม" เด็กฉลาด ตะล่อมถามต่อ ขณะนี้ไป๋ซานอายุเพียงสิบห้า แต่นิสัยเป็นผู้ใหญ่เกินตัว เทียบกับไป๋อวี่ที่แก่กว่าสี่ปียังคงเป็นโล่เป็นพายกว่า

"อืม ท่านพ่อโกรธที่รู้ว่าหยกน้อยแต่งงาน"

ไป๋ตอบแบบไม่เข้าประเด็นสักเท่าไร ไม่ใช่ว่าสนใจเลียงไม่เล่าเรื่อง ที่ถูกทำรู้ แต่ท่านพ่อบ่นหยกน้อยซุกใหญ่ แล้วก็ลากยาวสารพัดเรื่อง

จนคนซื้อบื้อจับประเด็นไม่ได้ ไปซานชักต่ออีกหลายประโยคก็ยังไม่ได้คำตอบชัดเจน แต่ข้อมูลที่ได้มาก็พอจะบอกไปได้ว่า เหตุใดพี่ห้าจึงถูกลงโทษให้ออกจากอาหารถึงเจ็ดวัน

"จริงสิ...ป่านนี้หยกน้อยคงหิวแย่แล้ว" ไบ๋นิกห่วงน้องเมื่อต้องอิม "ตกคึกเราแอบเอาขนมไปให้หยกน้อยกินกันคิโหม"

"ข้าได้ยินว่าท่านพ่อสั่งเปิดค่ายกลแล้ว ท่านพี่อาจฝ่าเข้าไปลี้ภัยได้ แต่ข้านี้แค่ชั้นสี่ก็แย่แล้ว"

สถานที่ตั้งป้ายวิญญาณบรรพชนของสกุลมูไม่ธรรมดา เพราะใช้เก็บเคล็ดวิชาและบันทึกสำคัญด้วย จึงวางค่ายกลไว้อย่างแน่นหนา นอกจากท่านพ่อกับผู้อาวุโสอีกสามท่าน เวลาค่ายกลทำงานเต็มที่ไม่มีใครเข้าไปถึงชั้นในสุดได้สักคน

"ไม่ต้องห่วง เราเอาของกินไปวางไว้ที่ชั้นกลางๆ ก็พอ เคียวหยกน้อยก็ออกมาหิบบองนั้นแหละ"

"ข้าลืมนี่ไปเลยว่าพี่ห้าเป็นสุคยคนนักหลบหนี"

พี่ห้าเป็นพวกไม่สู้คน ใครก็ว่าฝีมือเขากระจององกองง่าย แต่ไปซานกลับนับถือพี่ชายคนนี้ เพราะไม่ว่าจะโดนขังกี่ครั้ง หรือวางค่ายกลไว้นั่นหนาเพียงใด ไปอู่วีก็หลบหนีออกมาได้ทุกคราว

สองพี่น้องช่วยกันสรรหาผลไม้กับอาหารที่ไม่ถึงเศษให้จับได้มาเตรียมไว้ ทว่าพอตกคึกไปซานกลับต้องไปคนเดียว เนื่องจากพี่สาวผลุนผลันลงจากหุบเขาหิมะไปก่อน เพราะได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากสหาย ไปซานไม่มีโอกาสได้อ่านข้อความ จึงทราบเพียงว่ามันถูกส่งมาจากองค์หญิงลี้จู

จดหมายเรียกรวมตัวให้ชีวิตถูกส่งถึงบัลลังก์และเจ็ดตามเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้ทั้งคู่เดินทางมาถึงในเวลาใกล้เคียงกัน คนเดียวที่ไม่ได้รับจดหมายคือแวน เพราะหน่อมเห็นในฝันว่าเพื่อนจะเป็นฝ่ายมาหาเองโดยไม่ต้องเรียกตัว

ถ้ามองไม่เห็นอนาคต คงไม่มีใครเชื่อว่าคนอ่อนแออย่างก๊วยชวจะมีเหตุให้เดินทางรอนแรมมาไกลถึงให้ชีวิต แม้แต่เจ้าตัวก็ไม่เชื่อว่าจะได้ออกจากบ้านก่อนกำหนด เพราะยึดถือสัญญาที่ให้ไว้แก่บิดาเป็นสำคัญ ก๊วยชวต้องเก็บตัวอยู่แคในบ้านครึ่งปี แลกกับการไปเยี่ยมองค์ชายแปดที่ตำหนักมังกรน้ำ

เสนาบดีเงินรู้ว่าองค์ชายแปดต้องโทษทั้งที่ไม่มีความผิดจึงยอมให้ทั้งสองพบกัน รวมถึงช่วยเหลือองค์ชายน้อยอย่างลับๆ ให้ได้คนคิมมีฝีมือติดตามไปเจียนเจีย โดยไม่คำนึงถึงความบาดหมางที่สองสกุลมีต่อกัน ทำให้สนมเงินไม่พอใจถึงขั้นกล่าวกับพี่ชายว่า จะต้องเสียใจเมื่อถูกลูกงูพิษที่ครั้งหนึ่งเคยเวทนาแว้งกัด

สนมเงินไม่อยากให้เกิดเรื่องเสื่อมเสียมากไปกว่านี้ จึงส่งคนไปคอยสอดส่องดูแลความประพฤติของก๊วยชวา จดหมายทุกฉบับที่ส่งถึงนางจะถูกเปิดอ่านก่อน รวมถึงห้ามติดต่อกับผู้ไม่ได้รับอนุญาต

คนของสนมเงินได้รับคำสั่งให้อยู่ที่บ้านสกุลเงินอย่างน้อยครึ่งปี ทว่าพอเข้าฤดูร้อน สถานการณ์ก็เปลี่ยนไป อาการของก๊วยชวากำเริบหนัก นางนอนซมลุกขึ้นจากเตียงแทบไม่ไหว หลังปีนมาเยือนสกุลเงินได้จึงหวहरากับรู้ล่วงหน้า หมอเทศาไม่ได้รักษาให้ทันทีเหมือนทุกครั้ง แต่บอกว่าอากาศร้อนส่งผลต่อโรคนาง จึงแนะนำให้ขึ้นเหนือไปอยู่ที่ให้ชีวิตสักระยะ

สกุลเงินไม่มีบ้านพักอยู่ทางเหนือ แต่ก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เพราะได้รับพระเมตตาให้มาพำนักในตำหนักเก่าของอดีตฮ่องเต้ ตำหนักนี้มีชื่อว่าสายลมสงบ ตั้งอยู่เชิงเขาสูงชัน ห่างจากวัดที่หม่อมมาสดมภ์ถาวรนาเพียงสิบลิ

แวนมาถึงตั้งแต่ปลายเดือนสี่ แต่ไม่ได้เจอหม่อม เขาถูกคุมเข้มไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนเพราะอาการป่วย ทางด้านหม่อมก็กำลังอยู่ในพิธีสำคัญเพื่อสะเดาะเคราะห์ให้แม่ทัพคง แ่วว่าต้องเก็บตัวอยู่ในวัดเป็นแรมเดือนโดยห้ามติดต่อกับใคร

แวนเกือบเจตนาตายเพราะความเบื่อ คีที่หลังปีนยอมน้อยเป็นเพื่อน

หมอเทศาไม่เพียงแต่ช่วยรักษาอาการป่วย ยังถ่ายทอดวิชาให้มากมาย เหตุที่สอนให้เพราะเอ็นดูส่วนหนึ่ง อีกส่วนคือรำคาญคนป่วยที่ชอบบ่นว่าไม่มีอะไรทำ

ยี่ง่วนได้เรียนรู้จากหลังปิ่นมากเท่าใด ฝีมือการแพทย์ก็ยิ่งรุดหน้า ตอนนี้เขาฝังเข็มเป็นแล้ว ต้องขอบคุณอาเปาที่ยอมเป็นอาสาสมัคร แวนจึงได้ฝึกฝีมือกับคนจริง ถ้าได้เรียนอย่างเข้มข้นอีกสักครึ่งปี แวนจะมีความรู้เทียบเท่าหรือเหนือกว่าหมอในวังหลวง น่าเสียดายพอเริ่มขยับตัวลุกขึ้นเดินได้ หลังปิ่นก็หยิบยาขวดหนึ่งมายัดใส่มือ เป็นสัญญาณว่าเขาเตรียมพร้อมจะจากไป

"ท่านอาจารย์อย่าเพิ่งไปเลยนะ อยู่ด้วยกันอีกสักพักเถอะ ท่านไม่อยู่แล้วใครจะให้ข้าเรียกว่าแม่จ๋า" แวนอ่อน

"เด็กบ้านี้ อยากให้ข้าตีเจ้านักหรือไง" หลังปิ่นเอ็ด

"ขอแค่ท่านยอมอยู่ต่อ จะตีข้าจนน่วมเลยก็ได้"

ก๊วยฮว้านหันรากับลูกสุนัขที่รู้วากาลังโคนทิ้ง หลังปิ่นมองแล้วถอนใจแต่ไม่ใจอ่อน ชายหนุ่มถอยห่างออกมาเพื่อไม่ให้ศิษย์ตัวแสบกระโดดกอดแข้งกอดขาอย่างที่เขาทำ แล้วส่งเสียงเข้ม

"ผลข้างเคียงของยาคาวานี้จะทำให้ร่างกายร้อนขึ้น เพื่อต้านฤทธิ์เย็นของอากาศ ถึงไม่หนาวก็ต้องใส่เสื้อผ้าให้หนาจะได้ไม่ป่วยซ้ำซ้อน อ้อ! ถ้าไม่อยากตายห่ามหนีกลับเมืองหลวงก่อนเดือนสิบ ท่องให้ขึ้นใจด้วยว่าร่างกายเจ้าไม่ถูกกับอากาศร้อน"

กล่าวจบหลังปิ่นก็หันหลังเดินจากไปโดยไม่ล่ำลา แวนมองชายหนุ่มตาละห้อย ถึงอาจารย์จะปฏิเสธว่าไม่ใช่พวกเปี่ยงเบนทางเพศ แต่เขากลับรู้สึกว้าหลังปิ่นเป็นเหมือนตัวแทนของมารดาจริงๆ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไม รู้เพียงแต่พอเขาไปแล้วก็เหงา อารมณ์เหมือนตอนจากบ้านมาอยู่หอพักไม่มีผิด

แวนคิดถึงเพื่อนๆ จับจิต กว่าครึ่งปีแล้วที่ไม่ได้พบกัน แม้ชื่อกับอาเปาจะเป็นข้ารับใช้ที่ซื่อสัตย์ แต่ก็ไม้อาจพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง

"ต้องรีบหายแล้วสิ จะได้ขึ้นเขาไปหาหน่อม" แวนบอกตัวเอง ก่อนเริ่มยืดเส้นยืดสาย ด้วยหวังให้พละกำลังกลับคืนมาในเร็ววัน

วัดคู่ขนานตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวในถิ่นกันการร้างผู้คน แต่ที่นี่ยังกลับไม่เคยขาดปัจจัยในการดำรงชีวิต เหตุเพราะมีไทเฮาเป็นองค์อุปถัมภ์ พระนางศรัทธาในตัวนักพรตอึ้งซึ้งซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง แม้ระยะหลังจะเสด็จมา ถูกลี้ภัยไม่ได้ ก็ยังส่งปัจจัยมามิได้ขาด

เพื่อตอบแทนพระเมตตาของไทเฮา ทางวัดจึงสร้างเรือนรับรอง ขึ้นมาหลังหนึ่งให้พระนางได้อยู่อย่างสบายยามเสด็จมา ขณะนี้เรือนรับรองที่ว่าได้กลายเป็นที่พำนักชั่วคราวขององค์หญิงลี่จู่ พระนัดดา องค์โปรดของไทเฮา นางมาอยู่ที่นี่มากกว่าครึ่งปีแล้ว ด้วยปรารถนาจะ สะเดาะเคราะห์ให้คู่หมั้น

องค์หญิงลี่จู่เฝ้าวิงวอนขอร้องท่านนักพรตทำพิธีให้อยู่หลายวัน กว่านักพรตอึ้งซึ้งจะตอบรับ เงื่อนไขแรกของพิธีนี้คือ ต้องถือศีลอย่าง เคร่งครัดหนึ่งร้อยห้าสิบวัน ระหว่างนั้นห้ามพบปะคนนอก องค์หญิงรับคำ ทันทิ นางสั่งให้คนปิดเรือนรับรองไว้ มีแต่นางกำนัลและนักพรตอึ้งซึ้ง เท่านั้นที่เข้าออกได้

เมื่อพิธีกรรมอันยาวนานเสร็จสิ้น องค์หญิงก็ให้คนเปิดประตูเรือน รับรอง แล้วสั่งว่าหากมีสตรีหน้าตางดงามมาขอพบ ก็ให้พาเข้ามาได้ทันที ไม่ทันจะสายก็มีจอมยุทธ์หญิงหน้าตาสะสวยมาถามหาองค์หญิง นาง-กำนัลจึงรีบเชิญมาที่เรือน แต่แขกที่หน้าตางดงามไม่ได้มีเพียงคนเดียว สองชั่วยามต่อมา ท่านหญิงรู่ยฟางก็มาขอพบ นางกำนัลคนเดิมจึงนำทาง ให้อีกรอบ

"อ๊วแวน! มากินเร็ว อาหารที่นี้อร่อยเวอร์"

โบ้โบกไม้โบกมือให้ทันทีที่เห็นเพื่อน เขาดีใจมากเกินไปจึงลืมตัว พูดยกภาษาไทย แม้แวนทำตาคุโส แต่โบ้ก็ไม่สังเกต ยังอึ้งว่าจัดแรงดกแบ่ง ผัดหมี่จากจานใหญ่ใส่ชามให้

แวนอยากคำหนี แต่เห็นเพื่อนยื่นอาหารมาให้พร้อมรอยยิ้มกว้าง ก็เผลอยิ้มตอบจนลืมนึก

"เราเพิ่งได้ข่าวว่าเจ้าป่วย เป็นอะไรมาไหม" หน่อมถาม

"โรคแพ้อากาศร้อนนะ ไม่มีอะไรมา มาอยู่ที่นี่แล้วก็แข็งแรงขึ้น เยอะ ข้าเดินขึ้นเขามาหาเจ้าเองเลยนะ" แวนเอ่ยอย่างอวดๆ อากาศเย็น พอเหมาะส่งผลดีต่อร่างกายผู้ชายอย่างเหลือเชื่อ ตั้งแต่มาอยู่ในร่างนาง ก็มีวันนี้แหละที่แวนคิดว่าสุขภาพตัวเองแข็งแรงเท่าคนปกติ

"ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรฝืน น่าจะนั่งเกี้ยวให้คนแบกขึ้นมา"

ทางขึ้นเขาที่นี่ไม่ชันมาก ขบวนเสด็จของไทเฮาเข้ามาได้ เกี้ยวเล็กๆ ก็ไม่น่าเป็นปัญหา

"ทำแบบนั้นก็ไม่ได้ออกกำลังกายกันพอดีสิ"

"แต่ถ้าหมดแรงหรือเป็นอะไรไปกลางทางก็แย่ล่ะ" หน่อมเตือน

"มีชี้อึงกับอาเปมาด้วยไม่เป็นไรหรอก"

หน่อมได้ยินแบบนั้นจึงสั่งให้นางกำนัลไปหาคนทั้งสอง ขอให้ช่วย จัดการเรื่องอาหารการกิน และต้อนรับเสมือนแขก

"แล้วที่นี้ละเพคะ องค์หญิงจะให้จัดสำหรับเมื่อใด"

นางกำนัลถามเช่นนี้ เพราะบนโต๊ะยังมีอาหารและของกินเล่น จำนวนมาก องค์หญิงกับพระสหายยังอิมอยู่ อาจอยากเลื่อนเวลาเสวย ออกไป

"เพียงตรง สี่ที่"

"สี่ที่?" นางกำนัลทำหน้าประหลาดใจ

"ยังเหลือแขกอีกคน อีกไม่เกินสองชั่วโมงคงมาถึง เจ้าอย่าลืมไป รอรับนางด้วย" หน่อมอธิบาย ถ้าทุกอย่างเป็นไปได้ตามฝัน เจ้าต้องขึ้นเขามา โดยยังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า

"เพคะ" นางกำนัลค้อมกายให้ ก่อนออกไปทำตามคำสั่ง

รับรู้จากหน่อมอยู่แล้วว่าเจ้ากำลังตามมา จึงไม่ถามว่าคนที่สี่เป็น ใคร ส่วนแวนก็พอเดาออก จึงมุ่งความสนใจไปยังเรื่องอื่น

"วันนี้ที่มาครอบครองประมุขไม่ใช่เรื่องบังเอิญใช่ไหม"

"อืม...เกี่ยวกับฝันของเรา"

"ฉันจะถูกแทงตาย หรือมีตัวประหลาดอะไรโผล่มาอีกล่ะ"

แว่นเห็นใจหน่อมไม่น้อย เป็นองค์หญิงต้องใช้ชีวิตในกรงทองก็น่าอึดอัดแล้ว ยังมีฝันบอกเหตุบ้าง ตามมาหลอกหลอนอีก

"เปล่า ไม่ใช่เธอ แต่เป็น..." หน่อมหยุดคำพูดไว้เพียงเท่านั้น เขาไม่อยากจะมันออกมา ด้วยกลัวว่าจะเป็นลางร้าย ความลึกลับในสีหน้าท่าทีของเพื่อนทำให้แว่นเขาออกอีกครั้งว่าเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเป็นใคร

"สถานการณ์ที่อื้อปายไม่สู้ดีหรือ"

"ตอนนี้ยังไม่ แต่ในอนาคตจะกลายเป็นสมรภูมิเลือด"

คำพูดของหน่อมทำให้คนที่กำลังกินอย่างเมามันถึงกับวางตะเกียบ

"นี่กำลังจะพูดเรื่องซีเรียสกันใช่ไหมคะ"

"ใช่" หน่อมตอบรับ

"เครียดมากไหมคะ"

"เกี่ยวกับความเป็นความตาย เครียดไหมล่ะ" แว่นจิกตาใส่คนหัวซ้ำ

"ฉันคนสวยขอไปดีก่อน กลัวจะยาว อันไว้มันไม่ดีต่อกระเพาะปัสสาวะ" ไบยกกาน้ำชาเปล่าๆ ขึ้นมาให้ดู เพื่อยืนยันว่าดื่มน้ำเข้าไปมาก

"จะฉี่หรือจะฉีกก็ตามสบายละ ไม่มีใครคิดจะเอาเรื่องซีเรียสไปปรึกษาแกอยู่แล้ว"

"อ้าย! ไม่เอาละ อย่าเพิ่งพูด รอกันก่อนสิคะ เดี่ยวเดี๋ยวเองคนสวยไม่อยากตกข่าว" พูดแล้วไบ้ก็วิ่งไปห้องน้ำเร็วจี๊ เพื่อจะได้กลับมาทันฟังเพื่อนคุยกัน

ไบ้หายไปที่ถูกระส่วนตัวรู้ดีจริงๆ ทว่าพอกลับมา บรรยากาศในห้องกลับเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ แว่นกับหน่อมที่ควรคุยกันด้วยเหตุผลกลับทุ่มเถียงกันเสียงดัง

"ถ้าแกยังจะรันไปให้ได้ ก็ไม่ต้องมาคบกันเป็นเพื่อน!" เสียงแว่นดังลั่นจนไบ้สะดุ้ง

"เราจำเป็นต้องไป ถ้าเธอไม่อยากรู้ เราจะไม่ดึงเธอเข้ามา
เกี่ยว" หน่อมได้เสียงแข็งอย่างที่ไม่เคยได้ยิน

ใบ้เกือบนึกว่าหุฬาค หน่อมที่มักใจดีทำอะไรก็ไม่เคยโกรธถึงกับใช้
น้ำเสียงแบบนี้ได้ แสดงว่าสถานการณ์เข้าขั้นวิกฤต

"ใจเย็นนะกะทั้งสองคน มีอะไรค่อยๆ พูดค่อยๆ จากัน" ใบ้ถลา
มาห้าม

แวนรู้ตัวในตอนนี้ว่าตนเองโวยวายเกินกว่าเหตุ จึงสูดลมหายใจ
เพื่อระงับโทสะ เห็นதியาของหลังปีนจะไม่ได้ส่งผลกระทบต่อร่างกายอย่างเดียว
ยังทำให้อารมณ์ร้อนขึ้นด้วย

เมื่อแวนเงียบ หน่อมก็พลอยเงียบตามไปด้วย ใบ้มองหน้าเพื่อน
สองคนสลับกันไปมาด้วยสีหน้าลำบากใจ

"เกิดอะไรขึ้นคะ อธิบายให้ฟังหน่อย"

"ถามมันเองเถอะ เพราะคนรันทาที่คือมัน" แวนว่ากึ่งประชด เขา
ไม่ยอมพูดมาก เพราะไม่ยอมโมโหกับความรั้นของหน่อม

"ท่านแม่ทัพกำลังแย่ เราเลยอยากไปช่วย แต่แวนห้ามไม่ให้ไปเลย
ทะเลาะกัน" หน่อมเล่าอย่างรวบรัด เขาไม่ได้โกรธแวนเพราะเข้าใจ
เหตุผลของเพื่อนดี เพียงแต่จำเป็นต้องทำเสียงแข็งใส่เพื่อยืนยันความ
ตั้งใจของคน

"อ้าว! ว่าที่สามีกำลังเดือดร้อน เราก็ต้องช่วยสิคะ" ใบ้หันไป
เข้าข้างหน่อม ผลคือถูกแวนถลึงตาใส่

"แคะน้ำหรืออึใบ้ ตอนนี้แม่ทัพคงกำลังรบอยู่ในสงคราม อีหน่อม
จะไปช่วยอะไรเขาได้นอกจากเป็นภาระ เผลอๆ คันทุรังไป ยังไม่ทัน
ออกนอกเจียงเฉิง อาจโดนโจรฆ่าปาดคอตายก่อน"

"จริงด้วยสิ หน่อมอย่าเพิ่งผลิผลามไปเลยนะกะ เป็นถึงองค์หญิง
จะไปแคว้นที่กำลังมีสงครามได้ยังไง"

ครานี้ใบ้พูดได้ก็มีเหตุผล แวนพยักหน้ารับอย่างพอใจ หน่อมเห็น
อย่างนั้นจึงอธิบายให้เพื่อนทราบรายละเอียด

"เรารู้สถานการณ์ดี ไม่ได้จะไปเพราะความคึกซ์แล่น เราวางแผนช่วยท่านแม่ทัพมานาน เสรียมของจำเป็นกับอาวุธป้องกันตัวเอาไว้แล้ว"

"แผนการกับปฏิบัติจริงมันเหมือนกันที่ไหน เก็บมีดพกผลไม้ของแกไปเลยอีนุ่ม" แวนค่อนข้างแคะ เพราะยังไม่ลืมนึกพกขนาดฝ่ามือของเพื่อน

"ถ้ามีแผนก็น่าจะพอไหวนะคะ คนสวยให้ยืมอาวุธก็ได้ ที่บ้านมีเพียบเลย" โป้ย่ายฝั่งเร็วจี

"นี่แกอย่าไร้สติพาเพื่อนไปตายได้ไหม!" แวนแวก "อีนุ่มไม่มีวิทยายุทธ์ ขนอาวุธไปเป็นลังก็ไม่มีประโยชน์"

"ขอโทษค่ะ ก็น่อมขออะ ให้ข้าฉันก็..." โป้ย้นนี้ไปมาอย่างรู้สึกลึก

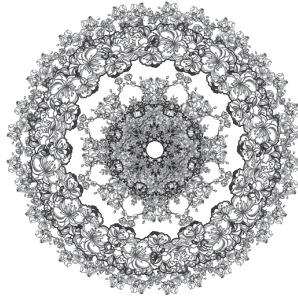
"สรุปแคะจะเข้าข้างใครก็เลือกมาสักคน" แวนเอ่ยอย่างรำคาญ

"เธอเข้าใจเราใช่ไหมโป้ย" น่อมเอ่ยในจังหวะใกล้เคียงกัน

สายตาทรงจางของทั้งคู่พุ่งตรงมาที่โป้ย คนกลางกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ ด้วยไม่รู้ว่าควรตัดสินใจอย่างไร ต่อให้เข้าใจสถานการณ์ โป้ยก็ยังเลือกเข้าข้างคนใดคนหนึ่งไม่ได้ เขาคิดหาทางออกสุดกำลัง แต่เนื่องจากไม่ได้ศรัทธาครองบ่อนัก ในหัวจึงมีคำว่า 'Error' ลอยเด่นเป็นสง่า ถ้าไม่มีใครยื่นมือมาช่วย รับประกันได้ว่าในไม่ช้า สมอของโป้ยจะมีเสียงระเบิดดังตูม ตามด้วยควันโขมง

บทที่ ๒

แผนเปลี่ยนอนาคต



โป๊ผู้นำสงสารติดอยู่ในบรรยากาศมืดมิดระหว่างแวนกับหน่อมหลายชั่วยาม ทั้งคู่เลิกโต้เถียงกันนานแล้ว แต่การที่ต่างฝ่ายต่างเจียบก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น นอกจากเพิ่มความอึดอัด โป๊ไม่กล้าแม้แต่จะร้องเพลงหรือชวนคุยเปลี่ยนอารมณ์ ทำได้แค่กระเฝ้านั่งแถวประตู คอยชะเง้อแผลมองว่าเมื่อไรตัวช่วยจะมา

โป๊รอจนใกล้เที่ยงเจี๊จึงมาถึง เขารีบโผไปหาเพื่อนในสภาพน้ำตานองหน้า โดยไม่สนใจว่ามีนางก้านลออยู่ด้วย เจี๊จำต้องยื่นให้กอดคอดังนั้นพักหนึ่ง แสร้งพูดว่าไปหลินคิดถึงมากจนร้องไห้ คีที่นางก้านลอของหน่อมไม่มีนิสัยขยารู้ยักเห็น ส่งแขกเสร็จแล้วก็หลบฉากออกไปอย่างรู้งานเปิดโอกาสให้เจี๊แค้นใส่คนไม่รู้จักระรานการณ

"อ๊าโป๊! ทำอะไรของแก ตกใจหมด นึกว่าถูกควายขวิด"

โป๊กระโจนเข้าหาเธออย่างแรง ถ้าขาไม่แข็งพอคงล้มกลิ้งกันกระแทก

"ไม่ใช่หนูค่ะ แต่เป็นนั่น..." โป๊ชี้เข้าไปในห้อง

แจ่มองตาม แวนกับหน่อมไม่กระตือรือร้นทักทายเหมือนที่เคย เห็น
แล้วก็เข้าใจทันที

"พวกแกสองคนทะเลาะอะไรกัน"

แวนไม่ยอมตอบคำถาม ทำเพียงชายตามองแล้วก็เงียบ ส่วนหน่อม
บอกนี่ๆ ว่าให้เจ้ นั่งพักก่อน อีกเดี๋ยวสำหรับอาหารจะมาแล้ว

"อืม...ดี เป็นไปเป็นบ้ากันให้หมด"

แจ้วางสัมภาระห่อใหญ่ลงโครม หมายถึงเตือนให้รู้ว่ากำลังทำตัว
จืดจางทั้งคู่

"เจ้อย่าเพิ่งอารมณ์บ่จอยสิคะ ยังมีหนูคนหนึ่งนะที่เป็นปกติ" โป้
รีบพูด เพราะกลัวเจ้ไปร่วมวงทะเลาะด้วย

"แกเคยปกติด้วยหรอโป้" เจ้แยกเงี้ยวใส่ ทำเอาโป้ถอยร่นไป
ไกลหลายเมตร

แจ่มองคนทะเลาะกันแล้วถอนใจ เธอทราบมาพักใหญ่แล้วว่า
หน่อมกำลังทำอะไร คิดอยู่เหมือนกันว่าถ้าแวนรู้ต้องห้าม แต่ไม่คิดว่าจะ
โกรธถึงขั้นบึ้งตึงใส่กัน

"อิหน่อม แกเลิกเกริ่นเล็กก๊กเดอะ มีอะไรก็อธิบายให้อิแวนมันฟัง
ให้หมด มันจะได้เลิกทำหน้าบูดเป็นตุคตแมวซะที"

คนหน้าบูดหันมาค้อนควัก แต่ก็ยังไม่พูดอะไร

"ตราบโคตที่ยังไม่ได้ข้อมูลที่ต้องการ เราก็พูดอะไรมาไม่ได้"

หน่อมต้องการยืนยันให้มันใจก่อนว่ารายละเอียดในฝันถูกต้อง

"รู้แล้วว่า ของที่แกอยากได้อยู่ในนี้หมดแล้ว" เจ้ก้มลงแกะห่อผ้า
แล้วหยิบกล่องขนาดย่อมออกมายื่นให้

"ขอบคุณนะ" หน่อมรีบรับมา ในกล่องมีแผนที่หลายฉบับ และ
ข้อความจากสายข่าว ส่วนใหญ่รายงานสถานการณ์การรบที่อื้อปาย

ในขณะที่หน่อมมุ่นวุ่นกับการดูแผนที่ ด้านนอกก็มีเสียงคนคุยกัน
ปรากฏว่าเป็นนางกำนัลที่กำลังยกอาหารมาให้ หน่อมจึงบอกให้วางไว้
แล้วห้ามมารบกวนอีกจนกว่าแขกจะกลับ

"เราขออ่านเอกสารพวกนี้ก่อนนะ เจริบกินข้าวเถอะ ยังต้องคุยกันอีกยาว ไปกับแวนด้วย"

ถ้าโมโหมากกว่านี้อีกหน่อย แวนคงถือทิฐิไม่ยอมแตะอาหาร คีที่ฤทธิยาเริ่มหมดและใจเย็นมากขึ้น เขาจึงยอมทำตาม

"แกก็มากินด้วยกันก่อน เอกสารมันไม่หนีไปไหนหรอก" เจริบเรียกหนุ่มทั้งแผนทีในมือเพื่อไปรวมวงอย่างไม่อึดออด ทำให้บรรยากาศอึดอัดบรรเทาลงหลายส่วน ไปโล่งใจขึ้นมาก เขาคิดว่าอีกเคียวเพื่อนๆ คงกลับมาเฮฮาดังเก่า แต่เปล่าเลย พอแวนกับหนุ่มยอมพูดกัน บรรยากาศเคร่งเครียดก็ก่อตัว ทุกคนคุยเรื่องสงครามด้วยสีหน้าจริงจัง ไปจึงได้แต่นั่งนิ่งฟังไม่กล้าพูดแทรก

ขณะนี้แคว้นอี่ปายซึ่งเป็นเมืองขึ้นของเจียงเฉิงกำลังทำสงครามกับแคว้นจงเห่า ศิกนี้ส่อเค้าว่าจะปราชัย เมื่อป้อมปราการสำคัญถูกยึดไปสองแห่ง เจาอึ้งซึ่งถูกส่งไปปกครองอี่ปายจึงขอกำลังพลจากฮ่องเต้ไปช่วยต้านศึก ฮ่องเต้ทรงตอบรับคำขอ ด้วยการมีบัญชาให้แม่ทัพต่งนำกำลังทหารสามหมื่นนายไปยังอี่ปาย

กำลังพลได้บังคับบัญชาของแม่ทัพต่งในคำต่านมีส่วนร่วมแสน แต่นำไปได้เพียงเท่านี้เพราะต้องตรึงกำลังไว้ที่คำต่านด้วย ไม่มีอะไรมารับประกันได้ว่าแคว้นปาวเฟิงที่รบแย่งชิงดินแดนลุ่มแม่น้ำกันมายาวนานจะไม่ฉวยโอกาสนี้บุกเข้ามาชิงพื้นที่ทางการเกษตรไป

สายข่าวรายงานว่า อี่ปายเหลือกำลังพร้อมรบเพียงห้าหมื่น มีเพิ่มไปสามหมื่นก็เท่ากับแปดหมื่น ค้อยกว่าทัพฝ่ายตรงข้ามที่มีกำลังพลหนึ่งแสนสองหมื่น แต่ด้วยยุทธวิธีรบอันยอดเยี่ยมของแม่ทัพต่ง ทำให้ทัพศัตรูบาดเจ็บล้มตายจำนวนมาก ในขณะที่ฝ่ายตัวเองแทบไม่เสียกำลังพล

หลังจากปะทะกันครั้งแรก ทัพจงเย่าก็ถอยไปตั้งหลัก ทั้งสองฝ่ายคุุ่ท่าทีกันระยะหนึ่ง ทางจงเย่าก็ส่งทูตมาขอไกล่เกลี่ย แต่แท้ที่จริงต้องการซื้อเวลาเพื่อส่งทหารบาดเจ็บกลับแคว้น และเรียกกำลังสำรองมาสับเปลี่ยน จะได้รับอย่างเต็มกำลังอีกหน

แผนการของแคว้นจงเย่ำนับว่าชาญฉลาด ทว่าก็ยังไม่อาจเอาชนะ กองกำลังของแม่ทัพต่ง ทพหลักจากแคว้นเจียงเฉิงมีชัยเหนือข้าศึกจน สามารถยึดป้อมปราการห่อเกอคืนมา ขณะนี้กำลังเตรียมการเคลื่อนทัพ ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อยึดฐานที่มั่นในเมืองนำฝูฉางคืน ศึกลี้ถื่อว่า หนักหนา เพราะที่นั่นเป็นที่ตั้งกองกำลังหลักของศัตรู อีกทั้งอยู่ในชัยภูมิ ได้เปรียบ หากไม่อาจเผด็จศึกได้ในเร็ววัน ย่อมหมายถึงความพราชัย

"เราฝันเห็นเรื่องราวในสนามรบหลายครั้ง แล้วก็นั่นใจว่ามันคือ อนาคต ไม่ได้คิดไปเอง" หน่อมย่ำกับทุกคน

ภาพคนรักถูกกระหน่ำแทงด้วยอาวุธมีคมปรากฏอยู่ในฝันของเขา ก่อนส่องเต้จะมีบัญชาให้ชายหนุ่มไปรบเสียอีก หน่อมห้ามไม่ได้ เดือน ก็ไม่ได้ เพราะตอนนั้นฝันยังเลื่อนราง กว่าทุกอย่างจะแจ่มชัด จินไท่ก็ จากไปไกลเกินส่งข่าว

"มีหนอนบ่อนไส้อยู่ในกองทัพ ถ้าเราไปไม่ทัน ทหารทั้งหมดของ เจียงเฉิงจะพินาศย่อยยับ"

"แกล่ต้องไปเตือนด้วยตัวเองและช่วยเขารบ" แว่นประชิดใส่ แต่หน่อมกลับตอบรับหนักแน่นว่าใช่ ฟังแล้วแว่นต้องพยายามนับหนึ่งถึง พันในใจ เพื่อไม่ให้หงุดหงิดใส่คุณชายหัวคือ

"ฉันเห็นด้วยเรื่องแจ้งข่าว แต่ไม่เห็นด้วยเรื่องไปช่วยรบ อนาคต ใ้ช่ว่าจะแก้ไขได้ง่ายๆ แก่มั่นใจได้ยังงี้ว่าถ้าไปแล้ว ทุกอย่างจะไม่เลวร้าย ลง" เจ้แสดงความเห็นบ้าง ช่วงที่ผ่านมา เจี้ยอมตามใจช่วยจัดการเรื่อง ต่างๆ ให้ก็จริง แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอสนับสนุนให้เพื่อนไปเสี่ยง อันตราย

"เราไม่ได้เห็นแค่อนาคต แต่เราเห็นวิถีแก้ด้วย" หน่อมบอก

"นี่หน่อมเลเวลอัปเธอคะ!" โ้บ้ร้องอย่างคั่นคั้น

หน่อมพยักหน้ารับ แท้ที่จริงแล้วเขาไม่ได้ขอให้นักพรตอี่ซังช่วย สะเคาะเคราะห์ให้แม่ทัพต่ง แต่คุงเข่าวิงวอนขอให้เขาจับเป็นศิษย์ต่างหาก นักพรตอี่ซังได้ชื่อว่าเป็นนักพรตที่ทรงฤทธิ์ หยั่งรู้ฟ้าดิน หน่อมเอง

ก็มีพรสวรรค์และจิตวิญญาณของภูตในตัว เมื่อได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจัง จึงสำเร็จวิชาพยากรณ์ ค้นหาหนทางเปลี่ยนอนาคตได้ด้วยตัวเอง

"ถ้าอย่างนั้นก็เลิศสิคะ จะรออะไร ไปช่วยแม่ทัพต่งกัน" ใบ้ศึก ขึ้นมาทันที ในขณะที่เจอกับแว่นพร้อมใจกันเงิบ

ใครบ้างไม่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงโชคชะตามีค่าใช้จ่ายมหาศาล ชีวิต อาจต้องแลกด้วยชีวิต หรือไม่ก็สิ่งล้ำค่าอย่างอายุขัย หน่อมสับคาบกับเพื่อน ทั้งสองคนก็เข้าใจว่ากำลังคิดอะไรอยู่ จึงสารภาพตามตรง

"เราแลกอายุหนึ่งพันปีกับวิธีช่วยท่านแม่ทัพ"

"พันปี! เคียวนี้มันมีระบบให้กู้ยืมอายุล่วงหน้าสิบชาติด้วยเธอ"

เจ็ดถาม

"เปล่า เราแบ่งอายุของจ้าวแห่งป่าสนธยาไปนะ ไม่ใช่ขององค์หญิง ลีจู่"

"แล้วเมียแกไม่ไว้วางใจ?"

เป็นเงินคังเหียงและที่สามีเอาชีวิตคังพันปีไปเททิ้งให้ชายอื่น

"ถ้าไปเหอรู้งบ่นบ้าง แต่น่าจะเข้าใจ"

ภูตส่วนใหญ่มีอายุขัยหลายหมื่นปี ตอนเขาเป็นจ้าวแห่งป่าสนธยา ยังเคยนอนหายใจถึงเป็นพันปีเลย

"ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ไม่น่าห่วง" แวนเอ่ยเสียงสูงอย่างจริงจัง เขา ไม่เชื่อหรอกว่าเครื่องแลกเปลี่ยนทั้งหมดจะมีเพียงเท่านั้น

"เราแลกอายุกับวิธีแก้ไขอนาคตไปแล้ว และไม่คิดเสียใจ" หน่อม พุดกับแว่น เขาหันไปสับคาบกับเพื่อนอีกสองคน "เรายอมเสี่ยงเพื่อคนที่ เรารัก แต่จะไม่ดึงพวกเธอไปเกี่ยวข้องกับตัวถ้าไม่เต็มใจ"

"ถ้าไม่เต็มใจ?" แวนทวนคำ "แสดงว่ามีเรื่องที่แกอยากให้เราช่วย"

"ใช่..." หน่อมตอบรับเสียงเบาอย่างรู้สึกผิด ถ้าไม่จำเป็น เขาก็ไม่ อยากให้เพื่อนๆ ต้องลำบาก แต่หนทางเปลี่ยนอนาคตมีไม่มาก ถ้าไม่ได้ รับความช่วยเหลือจากหลายฝ่ายก็ยากจะสำเร็จ

"คนสวยสู้ตาย พร้อมรบค่ะ" ไบ๊อึดตัวตรงพร้อมทำท่าวันทยหัตถ์

"ขอบคุณนะ แต่อย่าเพิ่งรีบรับปากเลย พังแผนการของเราก่อนค่อยตัดสินใจ"

หน่อมเริ่มแล้วว่าผืนเห็นแม่ทัพคงถูกหลอกให้แยกออกมาจากทัพหลัก เพื่อไปช่วยรักษาอีกเมืองที่กำลังถูกโจมตี ทำให้ต้องผินผันไว้ โดยไม่มีการส่งกำลังเสริมไปให้ วิธีการช่วยเหลือที่ได้ผลที่สุดคือ ต้องทำทุกวิถีทางให้เขาไม่ไปติดกับดัก และช่วยให้ชนะศึก

หน่อมจ้างทหารรับจ้างจากหรงซึ่งไว้हार้อยคน ตอนนี้อยู่ที่จุดนัดพบแถบชายแดน แต่หาร้อยคนก็ยังน้อยเกินไปเมื่อเทียบกับจำนวนทหารหลักหมื่นของฝ่ายศัตรู

"ต้องหาคนเพิ่มจากหุบเขาทมิฬ เราอยากให้ไบ๊บุกไปที่นั่น จัดการหัวหน้าโจรแล้วยึดอำนาจซะ จากนั้นก็รวบรวมกำลังพลมาช่วยแม่ทัพคงที่เมืองเป่าคง"

หุบเขาทมิฬเป็นเขตนอกกฎหมายอยู่ติดกับอี่ป่ายและจงเย่า ไบ๊เคยได้ยินชื่อนี้ระหว่างเดินทาง หยางเจียนบอกว่าพวกโจรที่นั่นเป็นโจรกระโจนมีฝีมือไม่เท่าไร ที่ต้องระวังเพราะถนัดเล่นลอบกัดและมีพวกมาก

"ช่วงที่ไบ๊แยกไป เราจะซุ่มโจมตีหาทางลดกำลังคนของข้าศึก เราเตรียมคนกับเครื่องมือเครื่องมืองส่งไปทางนั้นพอสมควรแล้ว แต่ปัญหาคือเวลากับสถานที่ เราต้องไปที่อี่ป่ายก่อน ถึงจะรู้แน่นอนว่าข้าศึกจะผ่านมาทางไหน ระหว่างนั้นอยากขอให้เจ้กับผีเสื้อโลหิตช่วยคุ้มกัน"

เจ้าของฉามาถึงกับสะดุ้ง แต่ก็ยังเก็บสีหน้าไว้ได้ ถึงหน่อมจะรู้ตัวจริงของเธอแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าต้องลากว่นกับไบ๊มาปวดหัวกับหงเหียนด้วย

"ส่วนว่น เราอยากให้ช่วยเป็นที่ปรึกษากับดูแลรักษาคนเจ็บ แผนการคร่าวๆ ของเราที่ประมาณนี้ ที่อยากให้ทุกคนจำไว้ให้ขึ้นใจคือ ต่อให้แผนสำเร็จ เรายังรับประกันความปลอดภัยในชีวิตใครไม่ได้"

"แกหมายความว่าต่อให้ทั้งกองทัพรอด แต่พวกเราอาจตาย" ว่น

แก้ให้ฟังง่ายขึ้น เมื่อคนหัวช้าอย่างไ้จะไม่เข้าใจ

"นั่นคือบทสรุปในทางร้ายที่สุด แต่โอกาสเกิดมีไม่ถึงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ ถ้ารอบคอบให้มากคงไม่เป็นไร ที่ไม่รับประกันคืออาการบาดเจ็บ เราให้สัญญาได้แล้วว่าถ้าเสี่ยงเกินไป หรือรู้ล่วงหน้าว่าพวกเขาจะตกอยู่ในอันตราย เราจะรีบบอกและหาทางช่วยให้เร็วที่สุด ที่จริง... ขอแค่ไปป่วยได้ ไม่ถึงกับต้องรบกั น อนาคตบางส่วนก็เปลี่ยนไปแล้ว"

"เปลี่ยนยังงั้คะ" ไ้ถาม

"จะมีผู้รอดชีวิตมากขึ้น อย่างน้อยๆ ก็ทหารหมื่นนาย รวมถึงหน่วยเสื้อคลุมดำครึ่งหน่วย"

"แค่ครึ่งเดียวเองเธอ" คำพูดแผ่วเบาตั้งจากริมฝีปากเจ้า คล้ายคำอุทานมากกว่าคำถาม

"ใช่ เราเห็นอนาคตเป็นแบบนั้น ถ้าอยากเพิ่มจำนวนผู้รอดชีวิตก็มีแต่จะต้องทำตามแผนการให้สำเร็จ"

เจ้าเหม่อลอยไปชั่วขณะ เมื่อได้ยินชื่อที่มีความเกี่ยวข้องกับอดีตคนรัก ช่วงที่ผ่านมา เจ้าพยายามไม่คิดถึงเรื่องเขา จนหลงลืมไปว่าชั่วเ้าเป็นทหารในสังกัดแม่ทัพต่งจินไท่ ทางเลือกในชีวิตเขามีไม่มาก หากไม่ลาออกมาแต่งงานกับซิงซิง ก็ต้องติดตามแม่ทัพต่งไปรบ

'นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ฉันทอมคั้ใจให้เขาไปมีชีวิตที่ดีกว่า ไม่ใช่ส่งไปตาย' คนที่เพ็งซำรักคิดอย่างซิงซิงโชคชะตา

"แผนการนี้ต้องสำเร็จ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องสำเร็จ!" เจ้าประกาศกร้าว

แว่นกลอกตาอย่างอ่อนใจ ที่แรกเขาคิดว่ามีเจ้าเป็นพวก คอยช่วยเหลือคนสนิทหน่อย แต่ตอนนี้กลายเป็นว่าทุกคนกระเหี้ยนกระหือรืออยากกระโจนสู่สนามรบกันเต็มแก่

"ขอคำยืนยันหน่อยว่า คนอ่อนแออย่างฉันทาจะทำประโยชน์ให้มากกว่าเป็นภาระ"

แว่นไม่ได้บอกใครว่าอากาศร้อนมีผลต่อสุขภาพ แต่คิดว่าหน่อมคงรู้ การขอคำยืนยันก็เหมือนเป็นการถามอ้อมๆ ว่าการเดินทางครั้งนี้จะ

ทำให้อาการกำเริบปางตายหรือเปล่า

"ถ้าเธอไปด้วยโอกาสสำเร็จจะสูงขึ้น เธอไม่เป็นภาระหรือแหว่น แต่อาจต้องทนลำบาก"

ประโยคสุดท้ายฟังชั่วนานนี้ออแว่นอ้วนแน่ แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา แต่รู้ว่าช่วยหน่อมได้และไม่เป็นตัวถ่วง แว่นก็พอใจแล้ว

"ถ้างั้นก็ดี งานนี้ไปไหนไปกัน"

คำพูดของแว่นตรึงใจทุกคน เจริบยื่นมือไปตรงกลางวงสนทนา อีตใจก็มีมืออีกสามมือมาประสานรวมกัน

"สว...สู้!!!"

เสียงบวมเรียกขวัญกำลังใจคังสนั่น แก๊งค์ศุภรวมใจเป็นหนึ่งเดียว พร้อมบุกสมรภูมิ

หน่อมต้องการออกเดินทางให้เร็วที่สุด จึงใช้เวลาเพื่อนๆ เตรียมตัว หนึ่งวัน พวกข้าวของจำเป็นเขาเตรียมไว้แล้ว จึงกำชับให้พวกไปแต่ของ สำคัญ ทุกคนทำตามโดยไม่บ่น แต่ก็ไม่วายมีปัญหา ลำพังเจ้าไม่เท่าไร แต่ไปกับแว่นนี่สิ ถ้าเกิดหายตัวไปเฉยๆ รับรองว่าเป็นเรื่องใหญ่ เลยต้อง ช่วยกันสร้างสถานการณ์ว่าไปหลินกับก๊วยฮวออยากถือศีลอยู่ที่วัดกับ องค์หญิงลี้จู่ จึงตัดสินใจเก็บตัวไม่พบผู้ใคร่จะหนึ่ง

แว่นโชคดีที่พี่ชายไม่อยู่คุม จึงลำบากแค่กล่อมซื่อจิ้งให้ยอมเชื่อฟัง ไม่แอบตามมาปรนนิบัติรับใช้ในวัด ส่วนโบ้ต้องกลับไปขออนุญาตบิดาที่ หุบเขาหิมะก่อน โบ้กลัวว่าพ่อจะไม่อนุญาต หน่อมจึงแนะนำให้เขียนจดหมาย ไปบอกแทน

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็ถึงเวลาเดินทาง งานนี้ไม่ต้องทำลับๆ ล่อๆ ให้เหนื่อย เพราะเหล่านางกำนัลของหน่อมล้วนรู้เห็นเป็นใจ ไม่รู้ว่า หน่อมกล่อมพวกนางอย่างไร จึงอำนวยความสะดวกให้เต็มที่

หน่อมพาเพื่อนทั้งสามไปที่ห้องเก็บของ เขาใช้กุญแจหยกเปิด ทางลับที่อยู่ใต้เรือนให้ทุกคนลงไป พलगอธิบายว่าเป็นทางลัดลงจากเขา

"ระวังหนอยนะ ข้างล่างค่อนข้างมืด ต้องเดินไปอีกหน่อยถึงจะเจอไฟ" หน่อมเตือนโบ้ที่เดินนำลี้วไปก่อน

"สบายหายห่วงค่ะ คนสวยเจอคบเพลิงแล้ว"

อิคใจโบ้ก็เดินย้อนกลับมาหาเพื่อนๆ แสงสว่างทำให้มองเห็นว่า อุโมงค์ขนาดเล็กแห่งนี้แข็งแรงและสะอาดสะอ้านกว่าที่คิด ถึงพื้นเป็นดิน ก็มีการปรับแต่งให้เรียบ มีขั้นบันไดเป็นระยะในจุดที่ชัน งานอลังการอย่างนี้ สร้างในวันสองวันไม่ได้แน่

"แกทุ่มทุนมากเลยนะหน่อม" เจ้มองอย่างทิ้งจัก

"ที่นี่สร้างมาเป็นสิบปีแล้ว ไม่ใช่ฝีมือเราหรอก" หน่อมยิ้มให้ความเข้าใจผิด

ท่านักพรตอึ้งซึ้งเป็นคนรอบคอบ เมื่อมีเชื้อพระวงศ์เป็นแขกประจำ ก็ต้องสร้างทางลับไว้ให้หลบหนีเผื่อในกรณีมีเหตุร้าย

"เลี้ยวไปทางไหนดีคะ" โบ้ถามเมื่อมาถึงทางแยก

"ไปทางขวาก่อน เราต้องแวะไปเอาของ"

เดินมาทางขวาได้ประมาณสามสิบก้าวก็เจอประตูไม้บานใหญ่ หน่อมเคาะประตูเป็นรหัสลับ สักพักประตูจึงเปิดออก คนเฝ้าประตูค้อมกายให้ทันทีเมื่อเห็นว่าผู้มาเยือนเป็นใคร

"กระหม่อมจะไปตามนายช่างใหญ่ให้" ชายหนุ่มเอ่ยอย่างรู้งาน

"เราไปหาเองเร็วกว่า" หน่อมห้าม แต่ก็ไม่ทันแล้ว ชายหนุ่มก็เดินกึ่งวิ่งจนทิ้งระยะห่าง

คนที่เหลือต่างแปลกใจที่มีโรงงานตั้งอยู่ใต้ภูเขา มองผ่านๆ ที่นี่ก็เหมือนโรงเหล็ก จะแปลกก็ตรงคนงานล้วนเป็นนักพรต

"ที่นี่เอาไว้ทำอะไร" แวนถาม เพราะห้ามความสงสัยไว้ไม่ได้

"โรงงานทำอาวุธ"

แวนสงสัยหนักกว่าเดิม อาวุธสมัยนี้มีแต่มีดดาบ แต่สิ่งที่ทุกคนกำลังทำอยู่นั้นต่างออกไป มองอย่างไรก็เป็นชิ้นงานที่มีความละเอียดสูง และไม่น่าจะใช้ต่อสู้ได้ ไม่ทันได้ถามต่อ นายช่างใหญ่ก็เดินมาหา ชายวัย

ห้าสิบเศษผู้นี้สวมชุดนักพรตระดับสูง แต่แต่งกายไม่มีใครจะเปรียบร้อยนัก
คราของเขาเป็นสีน้ำตาลเข้มเทาเช่นเดียวกับเรือนผม

"ของท้องถิ่นต้องการเพิ่งจะเสร็จแค่สองในสี่พะยะค่ะ ได้โปรด
อภัยให้ความล่าช้าของกระหม่อมด้วย" เล่าจู้ค้อมกายขออภัย

"ไม่เป็นไรหรอก เราได้อยู่แล้วว่าคงเสร็จไม่ทัน ขอแค่สองสิ่งนั้น
เปรียบร้อยก็พอ"

"เรื่องนั้นเปรียบร้อยดีพะยะค่ะ ขอเชิญองค์หญิงทอดพระเนตร"

นายช่างใหญ่ถูกลูกจอกพามายังห้องเล็กที่อยู่ในสุด ห้องนี้ไม่เพียงแต่
รกและเหอะ ยังมีกลิ่นเหม็นรุนแรงด้วย แว่นซึ่งจุมูกคิดว่าใครแทบเป็นลม
แต่เขาก็ยังประคองสติได้ เพราะไม่อาจะสายตาจากกองพิมพ์เขียวและ
ชิ้นส่วนเหล็กขึ้นรูปที่รอการประกอบอยู่บนโต๊ะ

"นี่แกสร้างปืนหรือหม่อม!" แว่นอุทานลั่น หม่อมจึงหันมาจุปาก

"เราให้ท่านนักพรตช่วยสร้างสิ่งประดิษฐ์ตามบัญชาของเจ้าแม่
ซุชชาว"

หม่อมพูดเป็นภาษาเจียงด้วยเสียงดังพอประมาณเพื่อบอกให้ทุกคน
รู้ว่าเหล่านักพรตให้ความร่วมมือ เพราะเชื่อว่าเป็นบัญชาจากสวรรค์

หม่อมไม่เคยคิดใช้งานพวกนักบวช เขาแค่ต้องการยืมห้องลับใต้
ภูเขาเพื่อใช้สร้างปืน การสร้างของที่ไม่เคยมีอยู่บนโลกนี้จำเป็นต้องใช้
ช่างฝีมือที่มีทักษะ บังเอิญว่านักพรตเล่าจู้เป็นอดีตช่างเหล็กก็เลยอาสา
ช่วยเหลือ เขาคุยไม่ว่าขอเพียงมีแบบ ไม่ว่าอะไรก็สร้างให้ได้ทุกอย่าง

ถ้าหม่อมบอกตามตรงว่าจะสร้างปืน คงต้องอธิบายกันยืดยาวว่า
มันคืออะไร เขาเลยอ้างว่าผืนเห็นเจ้าแม่ซุชชาว พระนางมีบัญชาให้สร้าง
บางสิ่งขึ้นมาเพื่อปราบมาร บังเอิญขณะที่คุยกันอยู่ ภูตพดกษาตัวจิ๋ว
เล่นชนกระโศกผ่านหน้านักพรตไป มันคิดว่าเขามองไม่เห็นก็เลยทำตาม
ตามสบาย แน่نونว่าเล่าจู้มองไม่เห็น แต่เขาสัมผัสจิตของภูตตัวน้อยได้

คนส่วนใหญ่มาบวชเรียนที่นี้ก็เพราะต้องการฝึกวิชากับนักพรต
อึ้ง วิชาหลักของศิษย์สำนักนี้คือการปราบมาร เนื่องจากอาจารย์มี

ความเชื่อว่า ภูตที่มาข้องแวงกับมนุษย์ส่วนใหญ่มีเจตนาไม่บริสุทธิ์ เล่าจู้จึงพลอยคิดแบบเดียวกันไปด้วย เขาเข้าใจไปเองว่าองค์หญิงตกอยู่ในอันตราย จึงร่ายคาถาหมายจะจัดการกับภูตพฤษา

ภูตที่เพิ่งถือกำเนิดก็เหมือนเด็กน้อย มันรู้เสียเมื่อไรว่ากำลังตกอยู่ในอันตราย ได้แต่ทำตาแป๋วมองนักพรตร่ายเวทสะกดมัน หน่อมเห็นท่าไม่ดีจึงโกหกว่าภูตพฤษาคนนี้เป็นสิ่งที่เจ้าแม่ชุกขาวส่งมาช่วย น้องกรินเลยรอดหวุดหวิด

เรื่องของภูตพฤษาสรางความศรัทธาให้พอประมาณ แต่สิ่งที่ทำให้เหล่านักพรตยอมพลีกายถวายหัวช่วยเหลือ คือเหตุการณ์หลังจากนี้

เทคโนโลยีในเจียงเฉิงยังล้าหลังทำให้สร้างปืนไม่ได้ หน่อมจึงไปขอร้องภูตไฟกับภูตดินที่สถิตอยู่ในขุนเขาให้ช่วยเหลือ พวกนักพรตสัมผัสได้ถึงจิตภูต พอเห็นว่าพวกมันเชื่อฟังคำสั่งองค์หญิงก็เกิดศรัทธามากขึ้น รวมแรงแข็งขันช่วยกันทำงาน ด้วยหวังจะได้รับเมตตาจากเจ้าแม่ชุกขาวให้สำเร็จวิชาโดยเร็ว

หน่อมนำปืนลูกม่ที่สร้างเสร็จมาให้เพื่อนๆ ดู ผลงานชิ้นนี้ไม่เพียงใช้งานได้จริง เนื้อโลหะที่ใช้ประกอบเป็นชิ้นงานยังเรียบลื่นเป็นมันเงา ประหนึ่งสร้างโดยใช้เทคโนโลยีทันสมัย ยิ่งมองก็ยิ่งทึ่ง

"กระหม่อมแก้ไขจุดที่ติดขัดแล้ว องค์หญิงอยากทดสอบหรือไม่"

"ลองสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน"

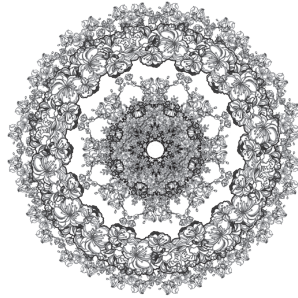
หน่อมบรรจุกระสุนเข้ารังเพลิง เขาใช้สองมือประคองปืน แล้วเล็งไปที่ผนังอย่างไม่ลังเล

เปรี้ยง! เปรี้ยง! เปรี้ยง! ลูกกระสุนสามนัดเข้าตรงกลางเป้า กระดาษที่ติดไว้บนผนังไม่มีพลาด หน่อมยังยิงแม่นยำกับตำแหน่งพลแม่นปืนอันดับหนึ่งของรุ่น เขาปลดลูกกระสุนออกจากรังเพลิง แล้วหันไปยกคิ้วให้เพื่อนๆ ที่กำลังยืนอึ้ง

"จะไปสนามรบทั้งที พวกไปแค่มีคูปองผลไม้มันก็ไม่ดีใช่ไหมล่ะ"

บทที่ 3

ศวมณฑลยี่สิบ



หากต้องการเดินทางจากเมืองให้ชีวิตไปยังแคว้นอีปาย เส้นทางที่สะดวกและประหยัดเวลาที่สุดคือ ไปทางแคว้นหรงซึ่งซึ่งมีอาณาเขตติดกันก่อน จากนั้นค่อยเดินทางทางน้ำ ล่องเรือลงใต้ไปตามแม่น้ำซาง ผ่านแคว้นป้าวเฟิง ก็จะถึงอีปาย ช่วงนี้กระแสน้ำค่อนข้างเป็นใจ หากไม่มีอะไรติดขัดจะใช้เวลาเดินทางประมาณเจ็ดวัน

จากเมืองให้ชีวิตถึงแคว้นหรงซึ่งใช้ม้าเป็นพาหนะในการเดินทาง หน่อมกับแคว้นชีม้าไม่เป็นจึงต้องนั่งไปกับโบ้และเจ้ แม้จะต้องแบกน้ำหนักคนถึงสองคน แต่ความเร็วของม้าก็ไม่ตกลงนัก เพราะใช้ม้าตัวใหญ่ และสาว ๆ แต่ละคนก็มีรูปร่างบอบบาง น้ำหนักรวมกันพอๆ กับชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งพอดี

ผู้หญิงสี่คนเดินทางกันตามลำพังย่อมดึงดูดใจผู้ร้าย เพื่อความปลอดภัย พวกนักพรตจึงอาสาส่งจนถึงท่าเรือ หน่อมไม่ปฏิเสธน้ำใจ แต่ขอให้ตามมาห่างๆ โดยให้เหตุผลว่าขบวนนักพรตบนหลังม้าสะดุดตาเกินไป

จากเขาลู่ซานเดินทางเข้าสู่เขตแคว้นหรงซึ่งใช้เวลาไม่เกินหนึ่งวัน แต่เนื่องจากออกเดินทางกันในตอนบ่าย จึงต้องแวะพักที่โรงเตี๊ยมบริเวณ ชายแดนก่อนหนึ่งคืน จากนั้นค่อยเดินทางต่อตอนรุ่งสาง ไปถึงท่าเรือที่ แม่น้ำซางก็เที่ยงพอดี

ก่อนมาถึงท่าเรือ สี่สาวหาจุดแวะพักเพื่อเปลี่ยนรูปลักษณ์และ ซื่อแช่เพื่อความสะดวกปลอดภัย ไม่มีใครรับประกันได้ว่าเรื่ององค์หญิง ลีจู่แอบออกมาจากวัดจะไม่แพร่พราย อีกทั้งขณะนี้อี่ปายกำลังเกิด สงคราม คนสติดีทั่วไปคงไม่เิ่งเข้าไปเดินเล่น เว้นก็แต่พวกพ่อค้าเคนตาย ที่หากำไรจากสงครามกับพวกสายลับ หากถูกสงสัยว่าเป็นจำพวกหลังจน เป็นเหตุให้โดนกักตัวไว้ที่ด่านคงไม่เข้าท่า

สี่สาวตกลงกันว่าจะให้เจ้ารับบทเป็นแม่ม่ายสามีตาย กำลังเดินทาง กลับบ้านเกิดโดยพาน้องสาวสามที่รอดชีวิตจากไฟไหม้ด้วยกันซึ่งก็คือ หน่อมไปด้วย ส่วนแวนกับโบ้เป็นพี่น้องกัน ทั้งคู่ตั้งใจจะไปค้าขาย จึงให้ เจ้ากับหน่อมที่เป็นญาติโดยสารเรือไปด้วย

เจ้ โบ้ และหน่อมยังคงเพศเดิมไว้ แต่เจ้าสวมหมวกผ้าโปร่งปิดบัง หน้าตา หน่อมแค้นจูดตามหน้าให้เหมือนตกรกระ และเอาถ่านมาป้ายให้ คูมอมแมม ส่วนโบ้ยังสวยเหมือนเดิม เปลี่ยนแค่ชุดจากจอมยุทธ์ให้ คูเหมือนคนค้าขาย แวนเป็นคนเดียวที่ได้แต่งแมน ขณะนี้เลยรับบทเป็น อาภัย หนูน้อยหน้าใส

หน่อมให้คนเตรียมเรือกับลูกเรือไว้แล้ว พอแจ้งซื้อกับนายท่า ก็มี คนนำทางไปยังเรือสินค้าลำโต เรือลำนี้มีได้ทั้งฝีมือดีและลูกเรือประจำ อยู่พร้อม ขาคก็แต่หาซื้อสินค้านำไปใส่ให้เต็มลำเรือ จะได้แสดงเป็นคน ค้าขายได้อย่างสมบทบาท

หน่อมสั่งซื้อข้าวกับเมล็ดพันธุ์พืชไว้จำนวนหนึ่ง แต่ยังเหลือพื้นที่ อีกหนึ่งในสี่ เขาจึงขอให้เพื่อนๆ ช่วยซื้อสิ่งจำเป็นที่คิดว่าจะได้ใช้ประโยชน์ รวมถึงของทั่วไปเพื่อให้สินค้านี้มีความหลากหลาย

"เคยได้ยินว่าตลาดท่าเรือที่นี้น่าเที่ยว แต่ไม่คิดเลยว่าจะมีใหญ่

ขนาดนี้" แวนเปรยขณะทอดคามองแผงขายสินค้าที่ยาวสุดสายตา

ตลาดท่าเรือแห่งนี้ไม่เพียงแต่มีขนาดใหญ่ ยังวางผังจัดระเบียบได้ดี มีการออกกฎชัดเจนว่าตลาดตะวันออกใช้สำหรับขายของที่เพิ่งขนลงจากเรือเท่านั้น ส่วนฝั่งตะวันตกขายสินค้าท้องถิ่น มีทั้งสินค้าขายส่งและแผงขายของปลีกย่อย ซึ่งตรงจุดนี้ก็ได้รับการจัดสรรพื้นที่อย่างเป็นสัดส่วนเช่นกัน

"อย่าเลือกมั่วนะ ไม่งั้นจะชวยไม่รู้ตัว" แวนเตือนก่อนทุกคนจะแยกกันไป

สินค้าบางอย่างดูเหมือนของธรรมดา แต่กลับเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ยกตัวอย่างเช่นเกลือ หางซึ่งไม่มีพื้นที่ติดทะเล แหล่งเกลือธรรมชาติก็ไม่ค่อยมี เกลือจึงเป็นสินค้าควบคุมของรัฐ ห้ามคนทั่วไปซื้อขาย

"ฉันแถมถามประคบอื่ไปอย่างว่องเลย ก่อนมันจะไร้สติซื้ออะไรไม่คิด" เจ้าว่า

ไม่ทันขาดคำ โบกี้โบกมือหย็อยๆ เรียกเพื่อนให้ไปดูเครื่องปั้นดินเผา ลวดลายประณีต

"เราเอาพวกนี้ไปขายดีไหมคะ สวยๆ ทั้งนั้นเลย"

"ถ้าชอบก็ซื้อไปได้ชิ้นสองชิ้น แต่เอาไปขายไม่ได้หรอก" หน่อมซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดบอก

"ทำไมคะ" โต้ทำหน้างง เขามั่นใจว่าไม่ได้เลือกซื้อของที่ตลาดผิดผัง อีกทั้งถ้วยชามก็ไม่ใช่ของผิดกฎหมาย

"เราจะไปอื่ปาย ที่นั่นเป็นแหล่งเครื่องปั้นดินเผา ถ้าเอาของคุณภาพเป็นรองแค่แพงกว่าไปขาย คงขายไม่ออกถูกไหม"

"อ้อ! อย่างนี้เอง" โต้พยักหน้าหงิกๆ

เพื่อป้องกันไม่ให้จอมสร้างปัญหาไปคว้าอะไรแปลกๆ มา โต้จึงถูกคุมเข้ม ในขณะที่คนอื่นเลือกสินค้ากันเองได้ เจ้าซื้อผ้าฝ้ายเนื้อดีที่ยังไม่ย้อมสีไปจำนวนหนึ่ง ผ้าพวกนี้นอกจากนำไปตัดชุดได้ ยังนำมาใช้ทำเป็นผ้าพันแผลได้ด้วย

ในสนามรบ พวกยาห้ามเลือดกับยาลดไข้เป็นสิ่งจำเป็น แต่เนื่องจากทางใต้มีสงคราม ราคายาพลอยสูงขึ้นหลายเท่าตัว แวนเสียขายเงินจึงซื้อสมุนไพรมาแทน สรรพคุณโคๆ ของมันไม่มีอะไรเด่นทำให้ราคาถูกลง แต่สามารถนำไปผสมตามสูตรเป็นของชั้นเลิศได้ แวนเลยซื้อชุดสำหรับปรุงยากับขวดต่างๆ ไปด้วย ระหว่างเดินทางจะได้ทำเตรียมไว้พร้อมใช้

เมื่อได้ของครบเต็มลำเรือ แวนซึ่งรับบทนายน้อยก็สั่งให้ถอนสมอเตรียมออกเดินทาง แต่หน่อมร้องห้ามเสียก่อน

"ลืมนะอะไรเธอ" แวนถาม

"คนยังไม่ครบ"

ฟังแล้ว แวนก็รีบนับคนโดยด่วน เห็นเพื่อนอยู่กันพร้อมหน้า เขาก็ตะโกนถามว่ายังขาดลูกเรือคนไหนไหม ผลคือทุกคนเตรียมพร้อมกันหมดแล้ว

"อ้อ! ผีเสื้อๆ อะไรนั่นใช้ไหมคะ" โบ้เอ่ยอย่างนึกขึ้นได้

"ผีเสื้ออะไรของแก"

"ผีเสื้อที่หน่อมบอกจะให้ช่วยคุ้มกันนะค่ะ"

โบ้ค้นจำแนกทั้งที่หน่อมพูดถึงเพียงครั้งเดียว เจ้เลยได้สะดุ้งอีกรอบ

"อ้อ! ผีเสื้อโลหิต" แวนพลอยนึกออกตามไปด้วย "เขาจะมาเมื่อไรเธอเจ้"

แวนกับโบ้เข้าใจตรงกันว่า คนคนนี้เป็นยอดผีเสื้อที่หน่อมจ้างมา เจ้คิดหาคำตอบไม่ทัน หน่อมจึงช่วยแก้สถานการณ์ให้

"เขามาแล้วละ อยู่บนเรือนี้แหละ"

"ใครคะ ขึ้นบอกคนสวายน้อย" โบ้สอดสายตามองลูกเรืออย่างค้นหา

"คนคนนี้ไม่ต้องการให้เปิดเผยตัว ถ้ามีอันตราย ผีเสื้อโลหิตจะมาช่วยเราเอง"

"ไว้ใจได้แน่นะ" แวนรู้สึกว่ามันมีลึกลับคมในซอกกล

"ไว้ใจได้สิ ไซ้ไหมเจ้า"

เจ้อยากบอกจริงๆ ว่า 'ไม' ขึ้นชื่อว่าหงเหียน เกิดสติแตกบ้าเลือด ขึ้นมาไม่มีใครเอาอยู่ แต่เห็นแก่ความสบายใจของทุกคน จึงต้องตอบว่า 'ไซ้'

แวนยังคิดใจเรื่องผีเสื้อโลหิตอยู่ แต่การสนทนาถูกขัดเพราะการมาของใครคนหนึ่ง ไปอวีตะโกนโหวกเหวกโบกไม้โบกมือเรียกไปอยู่ริมฝั่ง

"ขอหยกน้อยไปด้วยสิอาเจี อย่าเพิ่งทั้งกัน!"

ไปอวีไม่ได้มาตัวเปล่า แต่มีสัมภาระพร้อม พอเห็นชายหนุ่ม นุ่มนวล กระจิบว่านี่แหละคนที่รอ ไปอวีคือตัวแปรสำคัญอีกคนที่จะทำให้แม่ทัพคงมีชัยในสงคราม

"ให้หยกน้อยไปด้วยได้ไหมหน่อม" ไป๋ขออนุญาต เพราะมัวแต่สนใจน้อง ทำให้ไม่ได้ยินที่เพื่อนกระซิบบอก

"ได้สิ มีผู้ชายเพิ่มมาก็อุ่นใจสิ"

"หยกน้อยสู้ไม่ได้เรื่องหรอก แต่สะกดยองเก่ง" ไป๋บอกไว้ก่อน เพราะกลัวจะผิดหวัง

"จะแบบไหนก็ไม่ใช่ไรหรอก รีบๆ ให้ขึ้นมาเถอะจะได้ออกเรือ" เจ้าว

ตอนนี้ทุกสายตารับจ้องมาที่ไป๋กับน้องชาย ทั้งสองคนหน้าตาดิเก็นไป อีกทั้งเป็นฝาแฝด เจ้สังหรณ์ใจชอบกลว่านี่จะเป็นเบาะแสสำคัญ หากมีใครต้องการตามหาตัวองค์หญิงสีรุ้งกับกุ้ยฮวา

ไปอวีกระโดดพรวดขึ้นมาทันทีที่ได้รับอนุญาต อิดใจก็มายืนตรงหน้าสี่สาว

"ขอบคุณที่ให้เข้าไปด้วย พวกท่านจะไปไหนกันหรือ"

"อ้าว! ขอมาคู่นี้ไม่รู้หรือกริ" เจ้หยอกทั้งๆ ที่ดูออกว่าเขากำลังหนี

วันก่อนไป๋เล่าให้ฟังว่า น้องชายโดนลงโทษให้ออดอาหารเจ็ดวัน นี่เพิ่งผ่านไปได้ไม่เท่าไร มิหนำซ้ำไปอวียังมีท่าที่รีบร้อนลุกลี้ลุดลอน ถ้า

ไม่เรียกว่าหนิจะเรียกว่าอะไรได้อีก

"ท่านนั่นเอง ข้าจำเสียงท่านได้!" ไปอวี้อย่างจิตใจที่เรอคนรู้จัก ชายหนุ่มจำเสียงของเจ้าได้ ทว่ายังไม่ทันทักทาย ก็ต้องตกใจเมื่อได้มอง ใบหน้าทุกคนในที่นี้ "ท่านสองคนก็มาด้วยหรือ พวกท่านคิดจะทำอะไรกัน"

เมื่อการปลอมตัวใช้ไม่ได้ผลกับหยกน้อย หน่อมจึงเอ่ยคัดบท

"ลงไปคุยกันที่ใต้ท้องเรือดีกว่า จะได้หาอะไรให้ไปอวี้อีกด้วย"

พอพูดถึงของกิน คนไม่ได้กินอะไรมานานก็รีบตามไปทันที

ใต้ท้องเรือสินค้ามีห้องส่วนตัวเล็กๆ ให้สี่สาวอยู่ด้วยกันอย่างสบาย มีไปอวี้อีกเพิ่มมาหนึ่งก็ไม่ถึงกับอึดอัดมาก หน่อมเอาชนะมาที่ชื่อมาให้ไปอวี้อีกก่อน แล้วเล่าสถานการณ์ให้ฟังคร่าวๆ ไปอวี้อีกใจมากที่องค์หญิงสี่จูจะไปสนามรบ แต่เขาก็ไม่ห้ามปราม ด้วยถือว่าการตัดสินใจครั้งนี้ย่อมมีเหตุผล คนเดียวที่เขาเตือนก็คือพี่สาว

"อาเจีจะไปปกป้ององค์หญิงจริงๆ หรือ สนามรบนะอาเจี มีแต่อันตราย ไม่ใช่ที่เที่ยวเล่น"

"ก็เพราะอันตรายอย่างไรเล่า ข้าจึงต้องไปด้วย เกิดเป็นสหายย่อมไม่ทิ้งกัน" ไปแสดงจุดยืนอย่างแน่วแน่ ไปอวี้อีกยืนยันดังนั้นจึงตัดสินใจไปตามไปด้วยอีกคนหนึ่ง

"กระหม่อมสู้ไม่เก่ง แต่ไม่เกียจงานหนัก หากมีกิจอันใดต้องการ เรียกใช้ก็บอกมาได้เลย กระหม่อมยินดีช่วยเหลือเต็มที่พะยะค่ะ" ชายหนุ่มฝากตัวอย่างเป็นทางการอีกครั้งหนึ่ง

"เจ้าก็เหมือนสหายเราคนหนึ่ง อย่าได้เกรงใจเลย ต่อไปพวกกันอย่างธรรมดาเถอะ" หน่อมบอก เพราะไม่อยากให้เขาคิดว่าตัวเองอยู่ในสถานะเข้ารับใช้

เมื่อทำความเข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว แว่นก็แจ้งชื่อปลอมของแต่ละคน

"ตอนนี้ข้าเป็นน้องชายคนเล็กของพวกเจ้า ชื่อก๊วยเฟิง พี่สาวเจ้าใช้ชื่อว่าก๊วยหลิน เจ้าใช้ชื่อว่าก๊วยอวี้อีกแล้วกัน ส่วนสี่จูใช้ชื่อหลงเหมยลี

ฟางเขียนเป็นข้อสาม"

"หลงฐยหินต่างหาก" เจ้แก๊ ไม่รู้ทำไมเวลาปลอมตัว ทุกคนต้อง
ยึดเย็ดสถานะข้อสามให้เธออยู่เรื่อย ได้ยินที่ไรชนลุกไปถึงคอ

"เหมาะคือออก ไหนๆ ท่านก็เป็นอนุชายาขององค์ชายสามอยู่แล้ว"
ไปอ้วีแสดงความเห็นอย่างพาซื้อ

เจ้าทำหน้าหน่าย ดวงเธอช่วงนี้เป็นดวงถูกจีใจคำหรืออย่างไร ทำไม
ถึงมีชื่อที่ไม่อยากได้ยินลอยเข้าหูตลอด

'องค์ชายสามเอ๋ย มีเสื้อโลหิตเอ๋ย หน่วยเสื้อคลุมคำเอ๋ย มีอะไร
ทำให้เจ็บให้จี๊ดอีกกว่ามา' เจ้คิดอย่างโมโห

"อย่าบ่นน่าข้อสาม เป็นญาติสนิทกันจะเรียกแบบห่างเหินได้ไง"
แวนทำเสียงหล่อตามบทบาท

หม่อมหัวเราะคิกเมื่อได้ยิน ประเด็นเรื่องความสัมพันธ์ของเจ้กับ
องค์ชายสามเป็นเรื่องที่ล่อกันได้สนุก เพราะเจ้มักจะทำท่าฮึดฮัดตอบกลับ
หนักก็เหมือนกัน เจ้ยังทำตัวเหมือนเดิม จึงมีแค่แวนที่เห็นความผิดปกติ
ในความปกติ

'ไปกันได้ไม่สวยกับผู้ชายหน้าเหมือนนพลินะ'

แวนคิดอย่างนั้น เพราะเชื่อว่าถ้ารักกันหวานชื่น เจ้ต้องคุ้ยฟังเรื่อง
ความรักครั้งใหม่ ที่แปลกไปกว่านั้นคือ เจ้ปฏิเสธว่าไม่ได้มีอะไรกับองค์-
ชายสามแบบไม่เต็มปากเต็มคำสักเท่าไร

แวนสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความรักแสนวุ่นวายจากตัวเจ้ เขาอยาก
รู้ความจริงระคนเป็นห่วง แต่ก็ไม่ต้องคำถามให้เพื่อนลำบากใจ บางเรื่อง
พูดออกมาได้ยาก แวนจึงรอให้เจ้พร้อมเล่าเอง

"ไปอ้วี เจ้าหนีออกมาแบบนี้ ประมุขมู่จะไม่ส่งคนมาตามจับตัว
กลับไปหรือ" เจ้เปลี่ยนเรื่องพูดเมื่อถูกรุมกระเช้าเรื่ององค์ชายสาม
หนักเข้า

"ไม่หรอก อย่างน้อยก็จนกว่าจะหาตัวผู้บุกรุกได้"

ไปอ้วีเล่าให้ฟังว่าตอนถูกลงโทษ เขาไม่ได้ตั้งใจแหกค่ายกลหนี

ออกมา แต่คืนก่อนมีคนชุกค้ำบุกเข้ามาขโมยของ และทำลายค่ายกล พังยับเยิน ไปอ้วเห็นเหตุการณ์โดยตลอด แต่ไม่ได้เข้าไปขัดขวาง เพราะรู้ว่าคนคนนี้มีวรยุทธ์สูงมาก

"ถ้าท่านพ่อรู้ว่าข้าทำตัวซี้ซาลาคอีก สงสัยจะถูกจับฝังในสุสาน ตระกูลแน่ ข้าเลยหนีออกมาก่อน"

"มีใครบาดเจ็บไหม ไปซานละเป็นอย่างไรบ้าง!" ไบ่ถามอย่างตกใจ เขาหวังว่าน้องเล็กจะไปส่งอาหาร แล้วเกิดเจอคนร้ายเข้า

"ไปซานสบายดี ยังช่วยข้าเตรียมห่อผ้านี้อยู่เลย แต่มีคนบาดเจ็บ สิบกว่าคนเห็นจะได้ ข้าได้ยินว่าคนร้ายใช้วิชาของพรรคมาร ส่วนของที่หายไปคือตำราพื้นชีพร"

"พรรคมารเทพรสวรรค์มีการคุ้มกันแน่นหนา ใครกันกล้ามาหายเรา ถึงถิ่น!" ไบ่ถามอย่างโมโห แม้เขาจะไม่ค่อยเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องใน ยุทธภพ แต่ก็รักพวกพ้อง

"นับว่ายังคืออยู่ที่ไม่มีใครตายหรือบาดเจ็บสาหัส ป่านนี้คงเร่งหาตัว คนร้ายเพื่อเอาของคืนกันจ้าละหวั่น"

ไบ่กล่าวอาฆาตคนร้ายพอให้หายโมโห แล้วเสียบไป แวนเห็นเป็น โอกาสจึงถามไปอ้วี่เรื่องที่สนใจ

"ไม่ทราบพอจะบอกได้หรือไม่ว่าพื้นชีพรเป็นตำราแบบไหน"

"เป็นตำราปรุรงยาที่ต้องผสมสารการใช้ลมปราณเข้าไปด้วย"

"น่าสนใจจริงๆ ข้าไม่มีพลังอย่างนั้น แต่ก็อยากศึกษาเป็นบุญตา สักหน เสียายเป็นความลับของตระกูลท่าน"

แวนเพิ่งจะมานึกได้ตอนนี้ว่าที่หลังปิ่นยังหน้าเด็กกล้ำแน่นอน อาจไม่ใช่เพราะยารวิเศษอย่างเดียว แต่เป็นเพราะเขาฝึกยุทธ์และมีวิชา ลมปราณ

"ถ้าท่านอนุญาตสนใจ ข้าบอกรายละเอียดให้ได้ อีกอย่างท่านใช่ คนนอกเสียที่ไหน ตอนนี้เราเป็นพี่น้องกันแล้วนี่" ไปอ้วเอยอย่างใจกว้าง เขารู้เนื้อหาอย่างละเอียด เพราะระหว่างที่ถูกขังไม่มีอะไรทำ ก็เลยรื้อ

ของอ่านเล่นแก้หัวไปเรื่อยเปื่อย

"แต่ว่า...เจ้าอาจถูกตำหนิ" แวนอคเกรงใจไม่ได้

"ไม่เป็นไรหรอก ตำราถูกขโมยไปแล้ว มีคนช่วยจำเนื้อหา ข้าจะได้อ่านใจหากตามเอาคืนมาไม่ได้"

"ขอบคุณเจ้ามาก"

แวนรับน้ำใจของโป้ววีด้วยการขอฟังเนื้อหาในตำราทันที ต่อด้วยยกหน้าที่สั่งการภายในเรือให้ชายหนุ่ม คนจะได้ไม่สงสัยว่าทำไมน้องเล็กอย่างแวนจึงมีอำนาจมากกว่าพี่ชายพี่สาว

ทั้งสองชวนกันออกไปที่คาคฟ้าเรือเพื่อพูดคุยกับได้กังและบรรดาลูกเรือ ในระหว่างนั้น หน่อมก็ขอตัวนั่งทำสมาธิ เขาจำเป็นต้องฝึกจิตให้พร้อมสำหรับสถานการณ์ในอีกเจ็ดวันข้างหน้า ช่วงที่นั่งทำสมาธิมีกฎว่าห้ามใครและต้องตัวเด็ดขาด มีอะไรให้ส่งเสียงเรียกจนกว่าจะตื่น จึงขอร้องให้เจ้าช่วยดูแลเรื่องนี้

"แล้วคนสวยล่ะคะ ให้ทำอะไรดี" โป้วที่ว่างอยู่ถาม

"พักให้เต็มที่ อีกไม่กี่วันก็ต้องบุกค่ายโจรแล้ว เราอยากให้เธอพร้อมที่สุด"

โป้วได้ฟังแบบนี้ก็เลยออกไปยึดเส้นยึดสายที่คาคฟ้าเรือ ทว่ายังไม่ทันออกจากห้อง ก็เหลือบเห็นวัตถุสีเขียวยื่นตัวติดอยู่ด้านหลังหน่อม

"อึเขียวนี่นา!" โป้วออกอาการกริ๊ดกร๊าดเมื่อเจอวัตถุพฤษาตัวกลม

"อยู่ไหน เอามันไปไกลๆ เลย!" เจ้ากระด้างขึ้นจากพื้นเพราะเข้าใจว่าเป็นแมลง

"ไม่ใช่แมลงหรอกเจ้า ภูตของเราเอง ยังจำภูตพฤษาที่โป้วบอกว่าเหมือนโปเกมอนได้ไหม" หน่อมอธิบาย

เขาคั่งชื่อเจ้าตัวเล็กว่า 'น้องกรีน' แต่พอโป้วเรียกมันว่า 'อึเขียว' เจ้าตัวกลับร้องกึกก็ตอบรับเสียอย่างนั้น แถมยังเกือบวิ่งออกมาเล่นด้วยอยู่แล้ว ถ้าไม่นึกได้ก่อนว่าถูกสั่งให้ระวังมนุษย์ น้องกรีนหันไปมองเจ้านาย

"ไม่เป็นไรหรอก คนคนนี้ไม่อันตราย เจ้าเล่นกับเขาได้" หน่อม

บอกญาติพี่น้อง

"ก๊าก" ญาติพี่น้องร้องอย่างร่าเริง หลายวันมานี้มันต้องทนอดอยู่แต่ในห่อผ้า ไม่มีพวกญาติในเขาลู่หลานเล่นด้วยเหมือนเคยจึงเหงามาก

"สัตว์เลี้ยงแก่ถนอมพอนั่นแหละให้เล่นกับอ๊อบบี้ เคี้ยวก็คายคามือมันหอรอก"

เจ็ดขวบไม่ได้ ปล่อยให้เพียงแต่ขึ้นชื่อเรื่องแรงวู่วางควาย ระดับความไฮเปอร์ยังไม่เป็นสองรองใคร หมาลาบราดอร์แท็กทีมกับบีเกิลครึ่งโหล ยังพร้อมใจกันชอบรับประทานก่อนที่มันจะเหนื่อย

"ไม่ต้องห่วงหอรอก น้องกรีนไม่ใช่ญาติอ่อนแอ"

โดยทั่วไป จิตที่ไม่บริสุทธิ์กับความคิดแง่ลบของมนุษย์จะส่งผลกระทบต่อญาติที่ยังเด็ก ที่น้องกรีนอยู่ในสังคมมนุษย์ได้เพราะมันถือกำเนิดในวังหลวง สถานที่ซึ่งเต็มไปด้วยจิตอาฆาตและการแก่งแย่ง ญาติพี่น้องอาจต้องสูญเสียไม่ก็กลายสภาพเป็นปีศาจ แต่น้องกรีนกลับรอดมาได้พร้อมภูมิคุ้มกันอันแข็งแกร่ง

"อ๊อบบี้! มาเล่นกันเถอะ มาเล่นกัน!" ปล่อยให้เจ้าตัวเล็ก

"ก๊าก!" น้องกรีนพุ่งเข้าหาทันที แล้วไปเดินอยู่บนสองมือของอ๊อบบี้

"อ๊อบบี้! ส่ายตัวส่ายตัว"

"ตัวก็ ตัวก็" เจ้าตัวเล็กทำตามแล้วร้องรับอย่างสนุก

เมื่อคนเพี้ยนโจรมาพบกับญาติต้อง คุ้ยคุ้ยใหม่เลยบังเกิด ปล่อยให้เจ้าตัวเล็กกระโดดสวนเลกหมุนตัวเดินร่าเริงจากห้องไปด้วยกัน โดยไม่สนใจว่าคนอื่นจะมองอย่างไร ปล่อยให้ตัวเองกำลังเลี้ยงเด็ก ก็ต้องมีกิจกรรมนันทนาการให้น้องหนูทำ จึงเปิดคอนเสิร์ตรวมเพลงเด็กอนุบาลพร้อมสอนท่าเต้นประกอบเพลงเสียเลย

"ก้ามือขึ้นแล้วหมุนๆ ชูมือขึ้นโบกไปมา กางแขนขึ้นและลง..."

พวกลูกเรือพากันมองคุณหนูคนสวยเต้นค็อกแด้กร้องเพลงประหลาดกันตาค้าง พวกเขาไม่ได้ละทิ้งในความงาม แต่กำลังอึ้งจัด

ไม่คิดว่านางจะมีพฤติกรรมอย่างคนเสียสติ

ทางด้านคนคิดว่าตัวเองสวยเลอค่าก็หาได้สะท้อนสะท้อนกับ
สายตาที่มองมา นางมโนเองเสร็จสรรพว่าเป็นธรรมชาติของคนน่ารักที่จะ
ถูกจับจ้อง จึงเล่นกับน้องกรีนต่อไปแบบลึกลับโลก น้องชายแท้ๆ อย่างไปอ้ว
ถึงกับอายแทน ได้แต่แก้ต่างให้พี่สาวว่า

"ตั้งแต่นางป่วยหนักแล้วฟื้นขึ้นมาก็เป็นแบบนี้แล้ว พวกเจ้าอย่า
ถือสาเลย"

ได้ฟังแล้ว พวกลูกเรือต่างก็เสียคายกันถ้วนหน้า

"หน้าตาออกงาม ไม่น่าสติไม่ดีเลย"

แวนทนฟังลูกเรือจินตนาการแบบซึ่งหน้าแทบไม่ไหว จะเถียงแทน
ก็ไม่ได้เพราะมันจริง ก็เลยกลับลงมาด้านล่างก่อนจะเฉลยจิกหัวคบ
ตุ้ตไรรู้สติ

แวนโมโหง่ายเพราะฤทธิ์ยาของหลิงปิง เขาต้องกินมันทุกครั้งเวลา
ที่รู้สึกหนาวหรือแน่นหน้าอก แวนเกลียดอาการแบบนี้ของตัวเองมาก เขา
ไม่อยากพาไปใส่ใครจึงหาทางแก้ด้วยการหาคนพูดคุยระบายอารมณ์ และ
คนที่ได้รับเกียรตินั้นก็คือเจ้า

"อโม่มันไปเดินป่าอะไรก็ไม่รู้บนคาบฟ้าเรือกับตัวสีเขียวกลมๆ"

"แกเห็นด้วยเหรอ" เจ้าทำหน้าที่ประหลาดใจ

"เห็นสิ ตัวกลมๆ มีใบไม้ขึ้นที่หัวสองใบ"

"ทำไมฉันไม่เห็นอยู่คนเดียว" เจ้าเริ่มรู้สึกแปลกแยก "แล้วมีคนอื่น
เห็นอีกไหม"

"ไม่ละ ไปอ้วไม่เห็น พวกลูกเรือก็ด้วย ซุบซิบกันใหญ่ว่าอโม่เสีย
สติ"

"แล้วทำไมอยู่ๆ แกถึงมองเห็นงูก็ได้ ไปทำอะไรมา คงไม่ได้ไป
ฝึกพิเศษมาอย่างอื่นหรอกนะ" เจ้ามองเพื่อนอย่างพิจารณา

"ไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น อยู่บ้านนอนอย่างเดียว มันเป็นไปได้ไหมเจ้า
ที่อยู่ๆ ตาที่สามก็เปิดเอง" แวนสันนิษฐาน เขาเคยไม่เชื่อเรื่อง

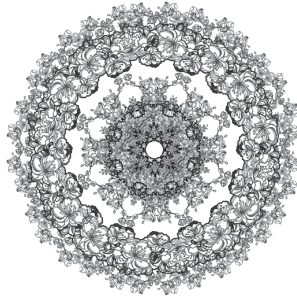
วิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้ แต่ตอนนี้ปลงแล้วว่าอะไรก็เกิดขึ้นได้

"ไม่รู้สิ พออ่อนมออกจากสมาธิแล้ว แก่ค่อยถามมันละกัน" เจ๋
บ๊วยไปไปทางเพื่อนซึ่งขณะนี้นั่งขัดสมาธิ วางมือไว้ที่ตัก และหลับตานิ่ง

หน่อมเพ็งเริ่มนั่งสมาธิได้แก่ครูเดียว จึงรับรู้การสนทนาเมื่อครู
ให้ลืมหามาตอบก็ไม่ส่งผลเสียต่อการฝึกจิต แต่เขาเลือกที่จะไม่ตอบ
เพราะคำตอบนั้นไม่ได้สร้างประโยชน์อันใดให้แก่ผู้ฟัง

มนุษย์ที่เห็นภพได้มีอยู่สามประเภท ประเภทแรกคือ พวกที่มี
พรสวรรค์ติดตัวมาตั้งแต่เกิด ประเภทที่สองคือ พวกที่ฝึกฝนจนมองเห็น
ได้ ประเภทสุดท้ายคืออย่างแวน มนุษย์ที่โกลีสิ้นอายุขัยหรือกำลังจะ
ถึงชาติ

บทที่ 4
บุรุษเบาะเบาะ



สายลมกับกระแสน้ำในช่วงนี้ถือว่าเป็นใจให้เดินทางลงใต้เป็นอย่างยิ่ง เรือสินค้าของสี่สาวแล่นฉิวอย่างไม่ติดขัด ใช้เวลาเพียงสามวันก็มาถึงท่าเทียบเรือที่แคว้นอ๊ปปาย ท่าเรือตรงค่านชายแดนไม่คึกคักเท่าแคว้นทรงซิง เท่าที่เห็นมีแต่พ่อค้ามารอซื้อสินค้าไปขายต่อ ไม่ค่อยมีคนนำของมาตั้งขายกันนัก สาเหตุเพราะสินค้าขึ้นชื่ออย่างเครื่องปั้นดินเผามีคนไปรับมาจากแหล่งอยู่แล้ว ไม่ต้องเหนื่อยเร่ขายเอง นอกจากนี้ยังเป็นภาวะสงคราม ข้าวของขาดแคลนเกินกว่าจะนำมาขาย

เนื่องจากสถานการณ์ตอนนี้ไม่ค่อยดี เจ้าหน้าที่ทางการจึงได้รับสิทธิซื้อสินค้าจำเป็นก่อน พวกพ่อค้าจะปฏิเสธไม่ขายของให้ แล้วนำไปปล่อยทำกำไรกับรายย่อยก็ได้ แต่ต้องแลกกับการเสียภาษีในอัตรามหาโหด

"ในเรื่องอะไรมาบ้าง" เจ้าหน้าที่อากรเข้ามาตรวจสอบทันทีที่เรือเทียบท่า

"มีผ้าฝ้าย ข้าว เมล็ดพันธุ์ สมุนไพร และพวกเนื้อตากแห้งอีกเล็กน้อย เชิญท่านตรวจสอบ" ไปอ้าวซึ่งได้รับการฝึกจากแว่นมาเป็นอย่างดี

สวมบทพ่อค้ามืออาชีพได้อย่างคล่องแคล่ว

อันที่จริงต่อให้ไม่ฝึก ไปอู่ก็มีความสามารถในการเจรจาอยู่แล้ว เพียงแต่ใช้หรือไม่ใช้มันก็เท่านั้น ชายหนุ่มยึดคติทำอะไรตามใจเป็นที่ตั้ง ถ้าหัดควบคุมตัวเองอีกหน่อย คงกลายเป็นพ่อปลาไหล

"ตั้งใจจะขายให้ทางการไหม" นายอากรชี้ไปที่กระสอบข้าว คอนนี้ ภาวะขาดแคลนอาหารในอู่ปายไม่ถึงขั้นวิกฤต แต่ก็ต้องเตรียมกักตุนไว้ตามคำสั่ง

"หากทางการต้องการ มีหรือผู้ขายอย่างข้าจะปฏิเสธ"

ไปอู่ก็เอออวก่อนเพื่อให้ขั้นตอนการตรวจสอบเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทั้งที่ความจริงองค์หญิงลี้จู่ไม่คิดขายของเหล่านี้ นางยั่วว่าของจำเป็นในสนามรบต้องลำเลียงไปซ่อนไว้ในจุดที่เหมาะสม เพื่อเตรียมพร้อมเวลาต้องใช้

"มีบ่อไปบอกว่าจะขายให้ทางการ แต่แอบขนไปที่อื่น จ่ายเงินประกันมาก่อนห้าร้อยทอง ขายให้ทางการเสร็จ เจ้าค่อยเอาไปรับรองมาเบิกเงินคืน"

ราคานี้จัดว่าโหด แถมตอนรับเงินคืนจะได้ไม่เต็มจำนวน คนค้าขายอย่างเจ้ารัฐธรรมนิยม ก็เลยกำชับให้หยกน้อยต่อจนเหลือแค่หนึ่งในสี่ แล้วมอบกำไลหยกที่คู่มีราคาให้นายอากรเป็นของแถม

ไปอู่ก็ต่อรองราวครึ่งชั่วยาม ในที่สุดก็ได้เสียภาษีในราคาที่จ่ายได้สบายใจ เมื่อเอาของลงเรือบรรทุกแล้ว ทหารรับจ้างในคราบคนงานก็มารับช่วงต่อ คนพวกนี้ส่วนใหญ่เป็นคนแปลกหน้า แต่ไว้ใจได้เพราะพรานราตรีช่วยจัดหา

ปกติทหารรับจ้างจากแคว้นหรงซิงขึ้นชื่อเรื่องฝีมือฉกาจฉกรรจ์ แต่ค่อนข้างกักขฬะ ไม่มีแบบแผน ไม่ชอบให้ใครบงการ คิหน้อยตรงรักษาคำพูด บอกให้สู้ก็สู้สุดใจ กลุ่มคนที่จ้างมามีคุณสมบัติของนักรบหรงซิงครบถ้วน แต่คิดว่าตรงที่มีมารยาทและทำงานเข้าหากันดี

ทั้งห้าร้อยคนต่างก็ผ่านศึกน้อยใหญ่มามาก ทำให้รู้จักระเบียบวินัย

ของกองทัพ รวมถึงการทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา แม้ผู้ว่าจ้างเป็นสตรีก็ไม่คิดดูถูก คุณภาพคับแก้วนี้แลกมากับค่าจ้างมหาศาล ถ้าไม่โชคดีหญิงมาเองไม่มีทางจ้างได้

"ข้าอยากให้ท่านหาซื้อสินค้าตามรายการใส่ไปกับเรือด้วย" หน่อมส่งม้วนกระดาษให้หัวหน้าทหารรับจ้าง ของพวกนี้ไปกับกำลังพลใหม่ จำเป็นต้องใช้ หน่อมจึงจัดการให้ก่อนต้องแยกกัน "อีกเรื่องคือแบ่งคนไปกับเรือสักยี่สิบคน"

"ท่านต้องการใช้สอยคนของข้าทำอะไร" ชิวซานถาม ในหนังสือสัญญาตกลงว่าจะร่วมรบในแคว้นอี่ป่าย แต่ไม่ได้ระบุภารกิจที่ต้องเดินทางทางเรือ

"เราจะให้คนของท่านไปหุบเขาทมิฬ"

เมื่อได้ฟังหญิงสาวแจ้งว่าจะให้ไปปราบโจรเพื่อเอามาเป็นพวก ชิวซานก็หัวเราะจนเขรอะ ส่ายหน้ามึนคบไม้คบมือชมว่าเป็นมุกตลกที่ดีที่สุดในปีนี้เลย

"เราไม่ได้พูดเล่น"

หน่อมยืนยันด้วยแววตาอันแน่วแน่ สิ่งนี้เปลี่ยนสีหน้าของคู่สนทนาให้กลายเป็นจริงจัง

"ลูกน้องของข้ามีฝีมือเก่งกาจ แต่ไม่ใช่เทวดา ยี่สิบต่อคนเป็นพัน ทำอย่างไรก็ไม่ชนะ ข้าจะไม่ส่งคนของข้าไปตายโดยเปล่าประโยชน์"

"ข้าไม่ได้ต้องการส่งคนของท่านไปสู้ แต่อยากให้ช่วยสนับสนุนในกรณีที่เหมาะสม"

"สนับสนุนอย่างไร"

"หาทางช่วยสหายของเราออกมา ถ้าจัดการพวกโจรไม่สำเร็จ"

หน่อมผายมือไปทางใต้ ไปอู๊ และแวนตามลำดับ

"ท่านจะใช้คนเพียงสามคนยึดหุบเขาทมิฬนี้"

ชิวซานเริ่มรู้สึกเสียแล้วว่าถูกหญิงสติไม่ดีว่าจ้าง หน่อมอ่านสีหน้าออก แต่ก็ยังพูดด้วยน้ำเสียงน่าฟังเพื่อนำหน้าหัวหน้ากองทหารรับจ้าง

"เรามีวิธีของเรา ถ้าท่านต้องการทราบ เราก็นิยคืออธิบาย"

ชีวชานไม่ยอกเสียเวลาฟังเรื่องไร้สาระ แต่เขาก็ผายมือเชิญให้เล่า

"ท่านคงทราบคืออยู่แล้วว่าหัวหน้าโจรที่หุบเขาทมิฬมีนามว่าซุน-ซือเหมียว เขาชอบการประลอง และมันใจในพลังกำลังของตนมาก จึงตั้งกฎไว้ว่าถ้าผู้ใดเข้ามาในหุบเขาทมิฬได้ แล้วสู้ชนะตน จะยกตำแหน่งหัวหน้าโจรให้"

"คุณชายบอบบางสองท่านนั้นเป็นยอดฝีมือริ" ชิวชานเคาเมื่อเริ่มเข้าใจแผนการ

"เฉพาะคนที่สูงกว่า คุณชายอีกคนไม่มีวรยุทธ์ ต้องคุ้มกันให้คิ"

หน่อมลึงเลพอสสมควรว่าจะให้แวนมาด้วยกันหรือไปกับไบ้ จึงลองถามความสมัครใจเพื่อกุ แวนเลือกที่จะไปกับไบ้ โดยให้เหตุผลว่าต่อให้ปราบหัวหน้าโจรได้ ก็ต้องอาศัยวาทศิลป์เจรจาให้คนที่เหลือยอมเป็นพวก ความสามารถในข้อนี้ไบ้ไม่มีแน่ ส่วนไปอวีถึงจะพุดคล่อง แต่ก็ไม่มีภาวะผู้นำพอ

พอแวนตัดสินใจอย่างนี้ อนาคตหลายอย่างก็เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น หน่อมจึงให้แวนไปโดยมีภูตพฤษาติดตามไปด้วย น่องกรินไม่ชอบห่างจากเจ้านาย แต่หลังจากโคดเล่นตึ่งๆ อยู่ในเรือกับไบ้มาสามวัน ภูตคัวน้อยก็เริ่มคุ้นเคยและชอบไบ้มากขึ้น มันจึงไม่อิดออดนักเมื่อถูกสั่งให้เดินทางไปด้วยกัน

"เป็นเด็กคิ แล้วอย่าลืมเรื่องที่ข้าสั่งนะ" หน่อมกระซิบบอก

เจ้าตัวเล็กซี้มือซี้ไม้ไปกลางลำตัวเป็นเชิงบอกว่า เก็บของสำคัญไว้อย่างคิ ไม่จำเป็นต้องห่วง

"แม่นางท่านนั้นก็คงไม่ธรรมดาใช่หรือไม่" ชิวชานเคาได้ เพราะนายจ้างมิได้สั่งให้ดูแลนางเป็นพิเศษ

"นางเป็นคนเก่ง แต่ค่อนข้างหุนหัน จึงต้องมีที่ปรึกษา"

สรุปแล้ว งานบุกหุบเขาโจรครั้งนี้มีไบ้เป็นทัพหน้า ไปอวีระวังหลัง ส่วนแวนเป็นมันสมอง

"ถ้าแม่นางมันใจ ข้าก็ไม่ขัดข้อง แต่มีข้อแม้หนึ่งอย่าง"

หัวหน้ากองทหารรับจ้างต้องการให้ไปประลองกับคนของตัวเอง แบบสองรุมหนึ่ง ถ้ายันไว้ได้อย่างน้อยห้าสิบกระบวนท่า เขาจะยอมส่งคนไปช่วย

หน่อมรับข้อเสนอนั้นที่ เขากวักมือเรียกเพื่อนให้เข้ามาหา แล้วแจ้งเงื่อนไขให้ทราบ ถ้าไปไม่ขัดข้องจะได้หาที่ประลองกันเลย

"พอดีเลยละ คนสวยกำลังอยากยืดเส้นยืดสาย" ไปเตรียมอบอุ่นร่างกายอย่างไม่รอช้า

แวนกับเจ้าได้ฟังเงื่อนไขก็คัดค้าน มีเพียงไปอวีเท่านั้นที่บ่นว่าไม่ยุติธรรม เมื่อเห็นว่าคู่ต่อสู้ของพี่สาวเป็นชายร่างกำยำท่าทางเอาเรื่อง

ชีวานได้ยืนแต่ท่าหุทวนลม เขาต้องการทราบฝีมือแม่นางผู้นี้จึงสั่งให้คนผู้เดิมที่ ทว่าไม่ทันจะถึงยี่สิบกระบวนท่า นักรบบฝีมือฉกาจกลับเป็นฝ่ายพ่ายลงไปในอนคลุกดิน

ขณะที่ชีวานอ้าปากค้าง ไปอวีก็มายืนข้างๆ พลังมองมาด้วยสายตาเห็นอกเห็นใจ

"ก็บอกแล้วว่าไม่ยุติธรรม ปกติห้าหกรุมยังสู้เอาเฒ่าไม่ได้เลย"

เมื่อผลการประลองออกมาอย่างไร้ข้อกังขา หัวหน้ากองทหารรับจ้างก็จัดคนไปกับพวกไป่ตามสัญญา ขณะที่รอขนถ่ายสินค้าอยู่ที่นี่ หน่อมก็ขอให้ชีวานว่าจ้างคนนำทางตามคำแนะนำของแวน ตอนนี้อยู่ในกลุ่มไม่มีใครชำนาญเส้นทาง แม้จะมีแผนที่ละเอียดก็ไม่สะดวกเท่าที่คนท้องถิ่นนำไป ชีวานฟังแล้วก็รู้สึกว่ามีหญิงสาวคู่ไว้ประสพการณ์ แต่มีความคิดละเอียดรอบคอบทีเดียว

"นี่ไม่ใช่ความคิดเราหรอก แต่สหายเราท่านนั้นเป็นคนคิด"

หน่อมไม่เก็บความดีไว้กับตัว เขาอยากให้พวกทหารรับจ้างเห็นความสามารถของเพื่อนๆ บ้าง ได้ผลทีเดียว ชีวานและใครอีกหลายคนเลิกสับสนมาแวนว่าเป็นเพียงหนอนคำร่าอ่อนแอจี้โรคที่ไม่รู้จักโลก

ภายนอกแล้ว

"ต้องเสียเวลานานไหมกว่าจะหาคนได้" หน่อมถามเมื่อกรณีที่ต้องใช้เวลานาน จะได้เดินทางไปก่อน แล้วส่งคนนำทางตามมาทีหลัง

"เรื่องนี้แม่นางไม่ต้องห่วง ข้าเตรียมคนไว้แล้ว"

ชายหนุ่มจ้ำจนไว้เพื่อเลือกถึงห้าคน แม้ส่วนใหญ่จะเชี่ยวชาญเส้นทางในแคว้นอี่ป่ายและแคว้นจงเย่า แต่ก็รู้รายละเอียดปลีกย่อยของแต่ละสถานที่แตกต่างกันไปตามพื้นเพ

ชีวิตงานได้คืบค้ำจริง ๆ ขนาดไม่ได้แจ้งล่วงหน้า หนึ่งในคนที่เขาคิดมายังรู้สึกทางลัดไปหุบเขาทมิฬ หน่อมจึงให้คนคนนี้ไปกับพวกโบ้

หุบเขาทมิฬอยู่ใกล้ทางออกสู่ทะเล หากเทียบทำที่นั่นจะสะดวกรวดเร็วกว่าเดินเท้า แวน โบ้ และไปอี่จึงต้องนั่งเรือกันต่อ แวนใจหายเมื่อต้องแยกกับหน่อมและเจ้ แม้หน่อมจะให้ปืนกับลูกกระสุนกล่องใหญ่มาใช้ป้องกันตัว เขาก็ยังไม่เลิกลัง บางทีถ้าได้ระบายนออกมา แวนคงสบายใจขึ้น แต่สุดท้ายก็ไม่กล้าพูด เขาอาสาขึ้นเรือมาเป็นมันสมองของกลุ่มเอง ถ้าสารภาพว่ากลัว ได้หมดความน่าเชื่อถือกันพอดี

ความเครียดส่งผลต่อสุขภาพแวนจนต้องกินยาไปหลายเม็ด แต่อากาศที่อี่ป่ายอุ่นกว่าทางเหนือของเจียงเฉิง เมื่อกินยาเข้าไปแทนที่จะโล่งสบายกลับแน่นอึดอัด ร้อนวูบวาบเหนียวเหนอะหนะไปทั้งตัว แวนจึงตัดสินใจว่าหลังจากนี้จะลงหยุดยาสักระยะ ไม่อย่างนั้นคงได้อาละวาดฟันไฟใส่พวกโจรแทนเจรจา

แวนออกมาลุลูกคลีพุดคุยกับผู้คนเพื่อไม่ให้เครียด มีโบ้ที่ราเริงสคลีกับหยกน้อยที่เข้ากับคนแปลกหน้าได้อย่างยอดเยี่ยมเป็นเพื่อนอารมณ์วิตกในใจก็บรรเทาไปได้มากทีเดียว

เสียเวลาเดินทางอยู่เกือบสองวัน เรือก็เทียบท่า ได้กังบอกว่าช้ากว่าปกติวันครึ่ง เพราะกระแสน้ำไม่เป็นใจอย่างตอนลงมาจากหรงชิง ทว่าแวนก็คิดว่าไม่นานเท่าไรเมื่อเทียบกับระยะทาง

เนื่องจากท่าเรือส่วนนี้อยู่ใกล้ปากอ่าว จึงมีเรือยนต์ใหญ่เข้ามา ไม่ขาดสาย ขนาดช่วงสงครามยังมีคนมารับซื้อเครื่องปั้นดินเผา แสดงว่าของเขาดีจริงสมราคาคุย

ระหว่างที่รอให้คนขนของลงจากเรือ แวนนั่งฟังหยกน้อยคุยกับคนนำทาง จึงได้ทราบว่เมื่อก่อนเรือสินค้าไม่ค่อยแวะรับของจากที่นี่เท่าไ้คนัก แต่ช่วงครึ่งปีมานี้ ไม่รู้ว่าม่ีพ่อค้าจากไหนเข้ามาขนพวกถ้วยโถโอชามไปเป็นจำนวนมากจนผลิตกันแทบไม่ทัน ที่อ๊ปปายยังมีเงินให้จ่ายในสงครามก็เพราะรายได้ส่วนนี้

แวนอยากถามรายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องเคลือบบ้าง แต่ชะงักไปก่อนเพราะเหลือบเห็นสัญลักษณ์คุ้นตา มันเป็นธงสีม่วงขอบดำ เมื่อพิจารณาดีๆ ก็จำได้ว่าตัวเองเป็นคนออกแบบ

ตอนยังอยู่ในวัง องค์ชายสีหิมงมาคือขอให้ออกแบบธงให้เอาไว้ใช้แบบไม่เป็นทางการ แวนเลยแนะให้ใช้ธงสีม่วงจะได้สื่อถึงอุ้งที่ปลูกรใน รุ้ยห่าน แต่ธงสีเดียวมันเรียบไปและมีเกร่อ จึงเพิ่มลิลิคำเป็นริ้วแบบ ฟันปลาแทนความอุดมสมบูรณ์ของผืนดิน ลายบนตัวธงเป็นรูปปลาสีทอง ที่หมายถึงความเป็นมงคลและมั่งคั่ง แวนไม่มีเวลาเลยวาดปลาให้แบบส่งๆ ไม่คิดฝันว่าเขาจะเอาลวดลายมาใช้โดยไม่ปรับเปลี่ยนเลย

'คนขององค์ชายสามมาที่นี่ทำไม'

ขณะที่สงสัย แวนก็นึกถึงพี่ชายจี๋แกล้งไปด้วย ไม่รู้เขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ถ้ารู้ว่ำน้องสาวสุดที่รักกำลังจะไปรบ

มองออกไปนานๆ แวนก็สังหรณ์ใจไม่คิดว่าองค์ชายสามอาจรู้เรื่องลี้ๆ แล้ว ไม่นั่นว่าเขาอาจนึกสนุกแอบไปแกล้งน้องสาวเล่นถึงเมืองให้ชีว พอไปแล้วไม่เจอตัวเลยออกตามหา

ความคิดนี้ดูเป็นเหตุเป็นผลดี แต่ไม่ก็้อใจแวนก็บ้ดมันทิ้งไป ถ้าองค์ชายสามไปหาลี้จุที่ให้ชีวแล้วไม่พบ คงเดินทางลงใต้มาทางเรือเหมือนกัน แต่เรือที่มีธงสัญลักษณ์แล่นสวนขึ้นมาจากปากอ่าว ทำให้แวนสรุปว่าคิดมากไปเอง

ตอนทำสัญญาว่าจ้างเรือสินค้าลำนี้ หน่อมทำแบบขาไปเที่ยวเดียว คั้งนั้นเมื่อถึงที่หมาย ได้กังจึงถามว่าต้องการให้รอหรือไม่ แวนซึ่งดูแลการเงินจ่ายค่าจ้างให้ และบอกปฏิเสธเพราะตั้งใจเดินเท้าไปสมทบกับเพื่อน

เมื่อจัดการเรื่องเรือแล้ว ก็ต้องมาดูแลเรื่องของที่ขนมาด้วย ท่าเรือตรงจุดนี้ไม่มีโกดังสินค้าให้เช่า ทั้งยังต้องหาซื้อรถม้ากับเกวียนไว้ขนของอีก กว่าจะเรียบร้อยก็มีคพอคี่

"จะค้างคืนหรือไปต่อเลย" โบ้ถาม ใจเขาอยากเดินทางเลย เพราะเห็นว่าตอนอยู่บนเรือ ทหารรับจ้างส่วนใหญ่ได้พักกันเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังเกรงใจแวนซึ่งสุขภาพไม่แข็งแรง

แวนยังเดินทางไหว แต่ไม่ตัดสินใจทันที เขาขอคำแนะนำจากคนนำทางในฐานะคนพื้นที่ก่อน

"ถ้าพวกท่านไม่เหนื่อยล้าเกินไป ข้าแนะนำให้เดินทางต่อเลยขอรับ จากท่าเรือไปแถวหุบเขาทมิฬ เดินเท้าแบบค่อยเป็นค่อยไปสักหกชั่วโมงก็ถึง"

การเดินทางแบบนี้เหมือนจะเสี่ยงแต่กลับปลอดภัย เพราะโจรฉิ่นนี้มีนิสัยชอบปล้นพ่อค้าที่หยุดพักแรมมากกว่าจะปล้นขบวนสินค้าในตอนกลางคืน สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะการขนพืชผักจะทำในตอนกลางคืนเพื่อให้ทันส่งตลาดเช้า คั้งนั้นปล้นไปก็ไม่คุ้มค่าเหนื่อย ขนาคใช้เส้นทางเดียวกันกับที่พวกโจรชอบใช้ พวกมันยังควมม้าผ่านไปแบบไม่สนใจเลย

"ตกลงตามนั้น เราจะเดินทางเลย"

เมื่อได้รับคำสั่ง ขบวนขนสัมภาระก็เคลื่อนตัว เกวียนขนาดใหญ่ห้าเล่มที่เข้ามาไม่ได้อยู่ในความสนใจของพวกโจรที่ขี่ม้าผ่านไปเป็นระยะจริงๆ พวกมันส่วนใหญ่คิดว่ากำลังขนผัก พวกที่ฉลาดหน่อยสังเกตว่ามีคนเยอะไม่คุ้มเสี่ยงจึงปล่อยไป

เมื่อใกล้ถึงสถานที่ตั้งรังโจร ทุกคนก็ออกนอกเส้นทางเพื่อซ่อนของไว้วนป่า รอจนเช้าแล้วค่อยเริ่มทำตามแผน การจะทำประลองกับหัวหน้า

โจรได้ต้องผ่านด่านพวกลูกน้องที่ตั้งค่ายแถวตีนเขาไปก่อน แวนไม่คิดปะทะจึงวางแผนเข้าไปด้านในในฐานะบรรณาการ

"ต้องมีคนแสดงละครว่าอยากเป็นพวกมัน เลยเอาสาวงามมาให้เพื่อแสดงความจริงใจ" แวนบอกแผนเพื่อคัดตัวนักแสดง

มีคนอาสาประมาณห้าหกคน แวนจึงเลือกคนที่ดูฉลาดและหน้าโฉดมาสองคน จากนั้นสอนให้มัดคปมที่มีอย่างหลวมๆ เพื่อให้คั่นหลุดได้ง่าย รวมถึงให้แอบพกอาวุธไปด้วย แต่ถ้าถูกริบไว้ที่ด้านหน้าค่ายก็ไม่เป็นไร เพราะไปอวีช่วยเรื่องนี้ได้ ชายหนุ่มจะลอบเข้าไปด้านในก่อนถึงเวลาประลอง แล้วแอบส่งอาวุธให้ทุกคนโดยเฉพาะโบ้

"ถ้าเห็นสถานการณ์ไม่ดี ให้จุคสัญญาณไฟเรียกคนมาช่วย เพื่อความปลอดภัย เราจะทิ้งของไว้แล้วหนีกันเลย" แวนว่า

"ท่านจะไปกับพวกข้าสองคนหรือไม่" ทหารรับจ้างถาม

"ไป ข้าจะแต่งตัวเป็นผู้หญิงไปในฐานะของขวัญด้วย"

"เจ้าจะคบหาพวกมันได้หรือ" คนที่อยู่เยื้องกันท้วง

"แต่ก็น่าจะได้อยู่นะ คุณชายน้อยหน้าสวยจะตาย"

ฟังแล้วแวนก็ขำ อยู่ด้วยกันมาตั้งสองวัน แต่ไม่มีใครเฉลียวใจเรื่องเพศเขาเลย ส่วนใหญ่พุ่งความสนใจไปที่หนุ่มหน้าสวยอย่างไปอวีมากกว่า ทุกคนลงความเห็นว่าเขาเป็นผู้หญิงปลอมตัวมา หยกน้อยจึงถอดเสื้อโชว์เสียเลย เป็นเหตุให้ไม่มีใครคิดสงสัยในตัวแวน

แม้จะมีเสียงค้านประปราย แต่แผนการแต่งหญิงก็ยังดำเนินต่อไป แวนลอบเข้าไปเปลี่ยนชุดในรถม้า โดยพาโบ้เข้าไปด้วย อ้างว่าจะให้ช่วยแต่งตัว พักใหญ่ก็ออกมาในชุดหญิงชาวบ้าน

"โอ้! เหมือนผู้หญิงจริงๆ เลย ขนาดไม่แต่งหน้าแต่งคายังสวย" คนที่ปรามาสกลับคำทันที

พวกที่เหลื่อค่างมารุมล้อมดูแวนกลับไปแต่งตัวตามเพศอย่างตกตะลึง ผลัดกันชมผสมหยอกอยู่พักใหญ่ ถึงกระนั้นก็ยังมีคนหนึ่งคิดว่ายังปลอมตัวได้ไม่แนบเนียนนัก

"คุณชายน้อยรับนี้ไปสิ" ชายหนุ่มยื่นผ้าให้

"เอามาทำไม"

แว่นทำหน้าง อึกฝ่ายจึงเข้ามาคบบ่าอย่างขบขัน

"ยัดหน้าอกใจ เป็นผู้หญิงก็ต้องมีนมสิ"

"..."

งานนี้แว่นผู้นำสงสารได้แค่เงียบและเงิบไปตามระเบียบ

เช้าวันใหม่ ขณะที่ดวงตะวันค่อยๆ เคลื่อนออกจากเหลี่ยมเขา ชูช่อเหมี่ยว ชูโจรแห่งหุบเขาทมิฬกำลังนอนฝันหวานถึงวันที่ตนจะสร้าง วิศวกรรมอันยิ่งใหญ่ให้โลกต้องจารึก มหาโจรผู้ทะเยอทะยานแต่มีสมอง เท่แหม่ลึกลับได้ช่องสุขกำลังพลไว้เป็นจำนวนมากเพื่อการใหญ่ เขาและ ลูกสมุนทั้งหลายพร้อมประกาศศักดาทุกขณะ แต่กลับเคลื่อนไหวไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่าจะทำอะไรก่อนดี

ช่อเหมี่ยวไม่ชอบใช้ความคิดจึงให้ลูกน้องเสนอแผนการ แต่ลูกน้อง คนสนิทกับเจ้านายคูเหมือนจะมีระดับสติปัญญาใกล้เคียงกัน พวกที่ฉลาด หน่อยช่วยวางแผนให้ก็ไม่ถูกใจเอาเสียเลย ด้วยเหตุนี้เหล่าโจรในหุบเขา ทมิฬก็เลยไม่ได้ทำอะไรมากมายนอกจากปล้นแค่พอหาเลี้ยงตัว บางราย ว่างจัดถึงกับปลุกผักเลี้ยงสัตว์เป็นงานอดิเรกเลยก็มี เพราะอย่างนี้คนจึง ปรามาสว่าเป็นโจรกระจอก

หลังจากออกทุนให้คนดูแลมานานหลายปี ช่อเหมี่ยวก็ได้รับความ คิดดีๆ จากฝัน เขาจดจำทุกรายละเอียดได้อย่างไม่เคยเป็น รวากับสวรรค์ เบื้องบนเป็นผู้ชี้แนะ ชูโจรแห่งหุบเขาทมิฬยินดีปรีดาเสียจนต้องจดไว้ ป้องกันการลืม

ช่อเหมี่ยวเขียนอ่านไม่ออก แต่ไม่ใช่ปัญหา เพราะมีมือขวาที่รู้ หนังสือ ชายหนุ่มตะโกนให้ตามหมีชื่อเกามาหาคนโดยด่วน แต่เดิมช่อเกา มีชื่อจริงที่ไม่มีส่วนคล้ายหัวหน้าเลย แต่เพราะเป็นคนโพรคจึงได้รับ ชื่อใหม่ที่ฟังกันเสมือนเป็นพี่น้องหัวหน้า ช่อเกาที่มีฝีมือต่อสู้ไม่โคเคน

จึงละทิ้งชื่อเดิมเพื่อจะได้เป็นที่นับหน้าถือตา

ชื่อเการิบมาหาเมื่อถูกเรียก ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทันใจชื่อเหมี่ยว ในขณะที่คนใจร้อนไววายอย่างไม่สบอารมณ์ ก็มีคนมารายงานว่ามีผู้ชายสองคนมาขอพบ บอกว่าต้องการส่งของขวัญให้

"พวกมันให้ของขวัญข้าทำไม"

"ทั้งสองบอกว่าได้ยืมกิตติศัพท์หัวหน้ามานาน อยากขอเป็นพวกด้วย จึงนำของขวัญมาแสดงความจริงใจ"

"อยากตายหรือไง!" ชื่อเหมี่ยวทวาดเมื่อถูกรบกวน "เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องถาม บอกกฏให้พวกมันรู้แล้วก็รับของไว้สิ"

วิธีเข้าร่วมกองโจรชื่อเหมี่ยวทำได้ง่าย ๆ ด้วยการเข้ารับการทดสอบ แต่ไม่มีการจับดาบแกว่งไปมาได้ก็ถือว่าผ่านแล้ว แต่ต้องจำไว้ข้อหนึ่งว่าผู้แข็งแกร่งคือชนชั้นปกครอง ถ้าไม่พอใจให้หยิบดาบขึ้นมาสู้ และไม่ว่าจะบาดเจ็บด้วยเรื่องอันใด คนชนะถือเป็นฝ่ายถูก

"ข้าก็บอกไปเช่นนั้น แต่พวกมันยืนยันกรานว่าต้องส่งของถึงมือท่านให้ได้ เพราะกลัวพวกเราจะทำของขวัญเสียหาย"

"ของขวัญอะไร" ชื่อเหมี่ยวเริ่มสนใจนิดหน่อย

"เป็นผู้หญิง สวยมากด้วย แถมมีตั้งสองคน" คนรายงานพูดแล้วก็ทำตาเยิ้ม แม่นางคนงามทั้งสองนี้แหละที่ทำให้เขาอมเสี่ยง ชายหนุ่มหวังว่าถ้ารีบมาแจ้งข่าวแล้วหัวหน้าพอใจจะได้รางวัล

"ทำไมไม่บอกให้เร็วกว่านี้" ขุนโจรที่อดอยากปากแห้งเรื่องผู้หญิงมานานผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว "นำทางไป ข้าอยากเห็นพวกนาง"

ไม่กี่อึดใจ ชื่อเหมี่ยวก็มาถึงจุดที่ของขวัญรออยู่ โจรใจโฉดถึงกับมือไม้สั่นเมื่อได้เห็นเทพธิดาโฉมงามทั้งสอง มันเสยคางแวนกับโบ้ขึ้นมามอง แล้วชมว่างามไม่ขาดปาก แวนเบือนหน้าหนีอย่างขยะเขย่ง ในขณะที่ไปวิงวอนขอรางวัลปล่อยตัวเองไป

"ได้โปรดไว้ชีวิตข้าด้วยเถอะนายท่าน" โบ้พูดแล้วนำตาที่ไหลมาเป็นสาย

ชื่อเหมียวหัวเราะในลำคอราวกับตัวร้ายในละคร มันทำเสียงเข้ม
พูดกับสาวงามว่า

"ไม่ต้องกลัวไป ข้าไม่คิดจะฆ่าคนสวยอย่างเจ้าหรอก อย่าขัดขืน
แล้วข้าจะพาไปสวรรค์"

"อะ...ท่านจะทำอะไรข้า" โป้เอ๋ยเสียงตะกุกตะกัก

"ก็ทำให้เจ้าเป็นเมียไง"

คำประกาศส่งผลให้สาวงามที่ถูกจับมาถึงกับเป็นลมล้มพับไป
อินเนอร์เน้นๆ แอกลิงเลิศจะหนึ่งหว้งรางวัลออกสการอย่างนี้ แม้จะเป็น
พวกเดียวกันก็ยังอึ้ง

"เยอะไปแล้วอโโป้" แวนเอ็ค

ทว่าคนที่กำลังสนุกไม่ใคร่จะฟังนัก โป้ยังมีความสุขกับการตีบท
แตกต่อไป แวนจันใจจะห้ามจึงปล่อยเลยตามเลย เขายังไม่สั่งให้โป้ทำ
ตอนนี้เพราะอยากดูสถานการณ์ก่อน แวนต้องการให้ศึกชิงตำแหน่ง
หัวหน้าโจรเอ็กเกริกและมีผู้ชมเยอะกว่านี้

ประจวบเหมาะเหลือเกินที่ชื่อเหมียวเห่อหญิงงาม มันเลยพาทุกคน
มายืนที่ลานกว้างกลางหุบเขา ช่องโหล่งนี้ไม่มีสิ่งปลูกสร้าง อาศัยถ้ำ
บนหน้าผาเป็นที่อยู่อาศัย แวนไม่แน่ใจว่ามันเกิดจากธรรมชาติหรือการ
ขุดเจาะ แต่เท่าที่ประเมินจากสายตา บนหน้าผาขนาดใหญ่มีช่องที่คน
เข้าไปได้เกินร้อยช่อง

"ทุกคนจงฟัง หัวหน้ามีเรื่องจะพูด!"

เสียงประกาศตามมาคด้วยเสียงตีฆ้องคังสนั่น ไม่กี่อึดใจคนจำนวน
มากก็ชะโงกหน้าออกมาจากถ้ำ พวกที่อยู่ข้างล่างอยู่แล้วพร้อมใจกันมา
รวมล้อมรอบบริเวณลานกว้าง

"วันนี้หัวหน้าจะแต่งเมียพร้อมกันสองคน ให้เตรียมจัดงานฉลอง"

เสียงเฮคังสนั่นเมื่อพูดถึงงานเลี้ยง แวนรอให้มันเงียบลงแล้วค่อย
ส่งสัญญาณให้โป้คืนชีพจากการเป็นลม โป้คิดตัวขึ้นมาสวยๆ จากนั้นก็ชี้
หน้าชื่อเหมียว

"จะไม่มีภาระงานใดๆ ทั้งนั้น ข้ามุ่งไปหลิน ขอทำประลองชิงตำแหน่งผู้ปกครองที่นี่กับเจ้า"

ขาดคำไปก็กระซอกเชือกที่มัดมือไว้ออก เหล่าโจรร้ายยังไม่คลายตกใจ เขาก็หมุนตัวกริครายตั้งท่าแสดงพลัง

"กระบี่!"

เมื่อเรียกหากระบี่ กระบี่ก็มา ไปอวี้อบส่งอาวุธให้พี่สาวอย่างแม่นยำ ความที่เขาซ่อนอยู่ในที่ลับตาคน เลยเหมือนกับว่าไปหลินแสดงอิทธิปาฏิหาริย์เสกกระบี่ให้ลอยมาหาเอง

เสียงฮือฮาคังสนั่นด้วยความตกตะลึง ก่อนสงบลงด้วยเสียงคำรามของชื่อเหมี่ยว

"บังอาจมากที่มาหลอกข้า!"

หัวหน้าโจรหิบบาบเล่มใหญ่ขึ้นมาเหวี่ยง อาวุธคู่มือของชื่อเหมี่ยวขึ้นนี้มีพลังทำลายสูง แค่ว่าแกว่งไปมาก็ทำให้ฝุ่นคลบได้ แว่นเห็นอย่างนั้นเลยถอยออกมาจากลานต่อสู้พร้อมกับทหารรับจ้างทั้งสอง

คติประจำใจของชื่อเหมี่ยวคือ คนโกหกต้องตาย ต่อให้เป็นหญิงงามก็ไม่เสียเวลาพูดจาให้เหนื่อย ชายหนุ่มโหมคาบใส่ไปอย่างไม่ปราณี ด้วยหวังจะให้ร่างบอบบางขาดเป็นสองท่อน แต่แล้วก็ต้องผิดหวังเมื่อนางรับคาบใหญ่โตได้ด้วยมือเดียว มีหน้าซำยังใช้แค่ฝ่ากระบี่

"มีฝีมือเท่าไรก็จ้ดมา" ไ้กระดิกนิ้วเรียก แค่ประเมนจากน้ำหนักคาบที่พันลงมา เขาก็รู้แล้วว่าคู่ต่อสู้มีฝีมือระดับใด

'กระจอกอย่างที่ว่าจริงๆ ด้วย'

ในความเป็นจริง ฝีมือชื่อเหมี่ยวห่างไกลคำว่ากระจอกหลายขุม แต่ไปหลินคืออัจฉริยะในหมู่ผู้เยี่ยมยุทธ์ การสู้ตัวต่อตัวจึงไม่ต่างอะไรกับผู้ใหญ่รังแกเด็ก ด้วยเหตุนี้ไปจึงไม่เร่งเผด็จศึก แต่อดกระบวนท่าของสำนักเทพสวรรค์แทน

การตัดสินใจของไปถือว่าผิดพลาดมหันต์ เขาจำที่หยางเจี้ยนบอก ว่าพวกมันกระจอกได้ แต่ลืมข้อสำคัญคือชอบเล่นลอบกัดไป เมื่อเห็นว่า

สู้ไม่ได้แน่ ซื่อเหมียวก็ส่งสัญญาณให้คนสนิทให้อาวุธลับทำร้ายหญิงสาว
มีคบินอาบยาพิษจากมือซื่อเกาฟ่งตรงหาเป้าหมายอย่างรวดเร็ว
มีเพียงคนช่างสังเกตอย่างแวนเท่านั้นที่มองเห็น

"ระวังมีค เจ็ดนาฬิกา!" แวนร้องเสียงหลง

"อะไรนะคะ" โบเอี้ยวตัวมาถามแบบไม่รู้เรื่องราว

แวนมองสถานการณ์อย่างตื่นตระหนก ในวินาทีที่เขาคิดว่าคมมีค
ต้องปักเข้ากลางลำตัวไปแล้ว กลับมีหินลอยมาตีคมันกระเด็นออกไปอย่าง
ฉิวเฉียด โดยทิศทางของหินมาจากต้นไม้ใหญ่ซึ่งเป็นที่ซ่อนตัวของไป๋อวี่

"เยี่ยมมาก!" แวนยกนิ้วโป้งให้น้องชายเพื่อน ก่อนจะตะโกนสั่งโบ
"รีบจัดการมันเดี๋ยวนี้เลย!"

ไป๋โหมกระบี่ใส่อย่างไม่รอช้า เขาโมโหกลโกงของโจรชั่วจนไม่คิด
ยังมี

"ทีแรกข้าจะไว้ชีวิตเจ้า แต่กล้าใช้แผนชั่วน่ารังเกียจเช่นนี้ ก็จง
ชดใช้ด้วยชีวิตเสียเถอะ"

ไป๋ดึงพลังปราณออกมา ผสานมันกับกระบวนท่าต่อสู้ แล้วเหวี่ยง
กระบี่ที่มีอาณาภาพทำลายล้างมากกว่าเดิมออกไป

แวนมองการเผชิญหน้าอย่างลึนระทึก เขาเกือบชมว่าเท่าแล้วเสีย
เสียแต่ว่าไป๋ยังไม่ยอมทิ้งความเป็นตัวของตัวเอง ก่อนหน้าเข้ามาในหุบเขา
ทมิฬ แวนสั่งห้ามไม่ให้เล่นเป็นเซเลอร์มูน ไป๋รับคำอย่างแข็งขันหลอก
แวนให้ตายใจ ที่ไหนได้ เพื่อนตัวดียังมีท่าแปลงร่างของสาวน้อยเวทมนตร์
คนอื่นอีกเป็นกระบุง

ใช้กระบี่ต่างคทา เหวี่ยงขึ้นไปอย่ารอช้า ประทับมือเป็นรูปหัวใจ
สะบัดกระบี่ปรองมโนว่าชดเปลี่ยน

"ซูการ์ ซูการ์ตูน ซ็อกโกรูน ขอหัวใจเธอให้ฉันนะ"¹

ร้ายเสร็จแล้วก็เสียบบ่า

¹ คาดาลแปลงร่างจากการ์ตูนเรื่อง แม่แม่มดสาวหัวใจรักก็